

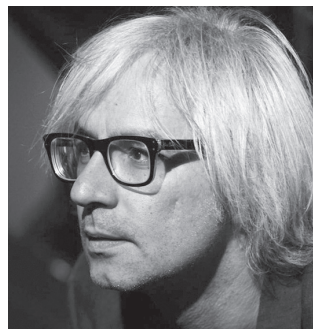
**Sodobna
slovenska
dramatika**

Rok Vilčnik

Ljudski demokratični cirkus Sakešvili

Sakešvilski ljudski demokratični cirkus

Grumova nagrada 2016

Osebe:

SAKEŠVILI
SAKEŠVILI
SAKEŠVILI
SAKEŠVILI
in še nekdo

EN SAM DOLG PRIZOR DO KONCA IGRE.

*Na odru je skala.
Takšna za sedeti ali pa stati na njej.
Nihče ne ve, zakaj.
Niti enkrat se ne sme uporabiti.*

Na oder prikoraka možakar v dolgočasni obleki in z veliko mero osebne prizadetosti oznani...

SAKEŠVILI: Drage dame in gospodje, težkega srca vam moramo povedati žalostno novico, da je predsednik Ljudske demokratične republike Sakešvili in oče naroda Sakešvili, naš véliki doživljenjski predsednik Sakešvili – *(obmolkne in od ginjenosti skloni glavo)* hvala mu – danes dopoldne nenapovedano preminil v sakešvilski bolnišnici. Ves sakešvilski narod je vse te mesece upal, da mu bo uspelo premagati zahrbtno sakešvilijo, saj je večkrat kazalo na boljše, vendar mu to žal ni uspelo.

Sredi te pomembne oznanitve ga prekine drugi možakar. Oblečen v enako dolgočasno obleko priteče med občinstvo, prične pokati frise in početi razne druge prismodarije. To je Sakešvili. Sakešvili strpno počaka, da ta opravi svoje in jo pobriše, nato pa pojasni...

SAKEŠVILI: Oprostite, našemu rekviziterju se je zmešalo.

Zdaj pa bi prosil za minuto molka, da počastimo spomin na našega pravkar preminulega doživljenjskega predsednika. *(Skloni glavo.)* Hvala mu. Prosim, če vstanete...

Povabi občinstvo, naj vstane, sklene roke in se pripravi.

SAKEŠVILI: Minuta molka.

Sledi svečana minuta molka.

Ko na oder priteče Sakešvili z leseno desko. Sakešvili ga sicer s kotičkom očesa opazi, a se ne premakne, skrbno zavezan svojemu dostojanstvenemu molku. Sakešvili ga z desko močno lopne čez hrbet, da se deska prelomi na pol. Sakešvilija to strašno zaboli in je osupel, a vztraja pri molku in z muko pogumno ignorira bolečino.

SAKEŠVILI: Slava mu.

Pobere kose deske in jih odnese z odra. Vmes pove...

SAKEŠVILI: Oprostite, našemu rekviziterju se je zmešalo.

Vrne se.

SAKEŠVILI: Drage dame in dragi gospodje, ob tej priložnosti bi se vam rad opravičil, ker bomo današnjo predstavo izvedli v nekoliko posebnih razmerah. Kot sem že omenil, se je našemu...

Od nekod se zasliši nor smeh. Sakešvili podzavestno pogleda, od kod bi ta lahko prišel, a se brž zbere in nadaljuje...

SAKEŠVILI:... rekviziterju zmešalo. Drugače imamo s seboj celo vrsto kostumov in rekvizitov, a sedaj ni na voljo nič od tega. Zmešalo pa se mu je... nemalo. Danes, ko smo izvedeli za smrt našega doživljenjskega predsednika Sakešvilija... (*Skloni glavo.*) Hvala mu... si je začel puliti lase, vleči kožo z obraza in vpiti, da se bo podelal v foyerju. In to je potem tudi storil. Nato je pobegnil z rekviziti, ki so potrebni za našo predstavo in jih prodal na črnem trgu. Od takrat ga nismo več videli. (*Premolkne in čez hip doda.*) Do tega trenutka. Kakor koli... mi bomo izvedli nocojšnjo predstavo kar se da korektno in se potrudili, da ne boste opazili razlike. In da se je našemu akviziterju... saj veste... (*nakaže z roko*) – zmešalo.

Na oder priteče Sakešvili in za njim še možakar, ki ga lovi. Prvi pobegne čez na drugo stran in izgine za zaveso, drugi se presenečeno ustavi, ko uzre občinstvo in Sakešvilija. Nerodno obstane in ne ve, kaj storiti. Oblečen je v enako dolgočasno obleko kot Sakešvilija in ime mu je Sakešvili. Po prstih pohiti do Sakešvilija, ga potegne na stran in mu zašepeta v uho.

SAKEŠVILI: Kaj?!

Sakešvili mu znova šepeta v uho in resno prikima. Strah ga je pogledati v občinstvo, tako se zdi ta stvar resna.

SAKEŠVILI: Kako je to mogoče?

SAKEŠVILI: Oba. (*Prikima.*)

SAKEŠVILI: Kako oba? Rekel si samo Sakešvili?

Sakešvili se znova primakne k Sakešvilijevemu ušesu in mu vanj zašepeta, nato se odmakne in mu resno prikima. Še vedno ne upa pogledati občinstva.

SAKEŠVILI (*še kar ne more verjeti*): Saj je vendar slon!

SAKEŠVILI: Skupaj s šimpanzom sta se ga napila. Cela flaša sakešvilovke je šla.

SAKEŠVILI: Mater sakešvilsko, pa kaj je danes vsem?! (*Si gre živčno skozi lase – nato pojasni občinstvu:*) Sakešvilija sta nam ušla. (*Nato Sakešvilju:*) Kje sta pa dobila alkohol?

SAKEŠVILI: Sakešvili jima je dal.

SAKEŠVILI: Madonca, ta je popolnoma nor!

SAKEŠVILI: Kaj bomo zdaj?

SAKEŠVILI: Prinesi sakešvilije.

SAKEŠVILI: Ne bo šlo.

SAKEŠVILI: Kako ne bo šlo?

SAKEŠVILI: Kletka je odprta, njih pa ni.

SAKEŠVILI: Kako jih ni?

SAKEŠVILI: Tako, da niso prisotni.

SAKEŠVILI (*vzdihne*): Najbrž spet Sakešvili.

SAKEŠVILI (*resno prikima*): Zgleda, da ima resne težave.

SAKEŠVILI (*se razkuri*): Pa kako jih je mogel spustiti na plano?! Kaj je res tako nor?!

SAKEŠVILI: Vse tako kaže.

SAKEŠVILI: Vendar, čestitati mu ne mislim. Na to naj kar pozabi. (*Se spomni.*) Ampak škorpijoni niso mogli daleč, najbrž so kje v kakšnem kotu.

SAKEŠVILI: Sem že vse pregledal. Niti enega nisem našel. Razen tukaj... (*Previdno pomigne proti občinstvu.*)

SAKEŠVILI: Aha. (*Mu je jasno.*) No, pa poglej. Pa diskretno. Saj veš, kako strupeni so.

Sakešvili gre med občinstvo iskat sakešvilije. Potika se med sedeži in pogleduje po tleh, še posebej pri nogah gospa s krili. Sakešvili ga z odra napeto opazuje.

SAKEŠVILI: Jih vidiš?

SAKEŠVILI (*vzklikne*): Tu je en!

SAKEŠVILI: Odlično! Zgrabi ga!

Sakešvili se skloni, pomešetari z roko pri tleh in izpod nog ene od gospodičen potegne škorpijona.

SAKEŠVILI: Imam ga! (*Ga zadovoljno pokaže Sakešviliju.*)

SAKEŠVILI: Čestitam! Prinesi ga.

Sakešvili že hoče s škorpijonom na oder, ko nekaj na njem pritegne njegovo pozornost.

SAKEŠVILI: Hm...

SAKEŠVILI: Kaj je?

SAKEŠVILI: Ni pravi.

SAKEŠVILI: Kako ni pravi?

SAKEŠVILI: Ni sakešvili. Mu je zelo podoben, vendar na žalost ni.

SAKEŠVILI: Nazaj ga daj, samo sakešvilije išči.

SAKEŠVILI: Prav.

SAKEŠVILI: Oprostite... (*Vrne škorpijona gospodični pod noge in išče naprej.*)

SAKEŠVILI: Pa diskretno.

SAKEŠVILI: Šment!! (*Se lopne po čelu, ker se je nekaj spomnil.*)

SAKEŠVILI (*že v strahu pred novo nesrečo*): Kaj šment?

SAKEŠVILI: Smola.

SAKEŠVILI: Kaj smola?

SAKEŠVILI: Pozabil sem ti povedati, da tudi sakešvilija ni.

SAKEŠVILI: Gromska strela!

SAKEŠVILI: Že od zjutraj.

SAKEŠVILI: In to mi šele zdaj poveš?! (*Si gre živčno skozi lase.*)

SAKEŠVILI (*nejevoljno*): Če pa se mu je zmešalo!

SAKEŠVILI: Tudi njemu? Kako se lahko pitonu zmeša?

SAKEŠVILI: Ne pitonu, rekviziterju.

SAKEŠVILI: Aja. Ja. Saj, hvala bogu. Ta bi bila pa dobra, da se kači zmeša.

SAKEŠVILI: Gotovo mu je Sakešvili pomagal.

SAKEŠVILI (*jezno udari v pest*): To rekvizitersko govno! (*Nato takoj razburjeno:*) Ampak najti ga moramo! Lahko se ovije okoli koga in ga brrrrrr... (*Ga strese že samo ob misli na to.*)

SAKEŠVILI: Ne razmišljajmo tako negativno. Mogoče samo kje spi.

SAKEŠVILI: Pusti zdaj sakešvilije, pa pridi sem, to je bolj pomembno.

Sakešvili se vrne na oder.

SAKEŠVILI: A si zadaj res vse...? (*Pomigne nekam nazaj.*)

SAKEŠVILI: ... vse pogledal. (*Prikima.*)

SAKEŠVILI: Da se ni slučajno... (*z roko oponaša plazečo se kačo*) kam ven?

SAKEŠVILI (*odkima*): Ne, ven ni mogel – je vse zaprto. Tukaj je edina možnost. Rad ima družbo.

SAKEŠVILI: Presneti Sakešvili!

SAKEŠVILI: Ja, zmešan je točno po predpisih.

SAKEŠVILI: Pa ne Sakešvili.

SAKEŠVILI: Aja, Sakešvili, ja.

SAKEŠVILI: Sakešvili, ja.

SAKEŠVILI: A pogledava? (*Pomigne proti občinstvu.*)

SAKEŠVILI: Kaj vem, nočem, da nastane panika.

Nelagodno in s slabo vestjo, kar skušata nerodno skriti, se ozreta po občinstvu. Nato stopita na rob odra... Nakar se iz daljave zaslišijo grozeči vzkliki...

SAKEŠVILI (*samo glas*): Pobil vas bom! Vse vas bom pobil!

Sakešvilija otrpnela in se strahoma zbegano pogledata.

SAKEŠVILI: Si slišal?

SAKEŠVILI: Slišal. (*Prikima.*)

SAKEŠVILI: Misliš, da je...?

SAKEŠVILI: Čisto možno.

SAKEŠVILI: Na vse moramo biti pripravljeni.

SAKEŠVILI: Absolutno.

Potem pričneta napeto opazovati tla parterja pod njima. Nenadoma se urno umakneta nekaj korakov nazaj. Na obrazu se jima riše groza. Sledi nervozni pritajeni pogovor...

SAKEŠVILI: Si videl?

SAKEŠVILI: Videl. (*Prikima.*)

SAKEŠVILI: Misliš, da je lačen?

SAKEŠVILI: Kaj vem. Najbrž ne. Sakešvilijev ni več.

SAKEŠVILI (*razburjeno vzklikne*): Kaj, zajcev tudi ni?!

SAKEŠVILI: Pssst! (*Ga opozori na občinstvo, naj stiša glas.*) Sakešviliju je uspelo prilesti v njihovo kletko.

SAKEŠVILI (*nakremženo*): U, to je bil masaker.

SAKEŠVILI: Ja, vse naenkrat jih je pogoltnil.

SAKEŠVILI: Pa so bili tako srčkani.

SAKEŠVILI: Srčkani, kaj se hoče...

Sakešvili žalostno vzdihne in za hip se zamislita. Nato se zdramita in pomakneta še nekoliko globlje v oder, od koder nadaljujeta svoj nervozni pritajeni pogovor.

SAKEŠVILI: Mislil sem, da bi začeli s Sakešviliji, ker nimamo kostumov in rekvizitov.

SAKEŠVILI: Vem, Sakešvili, vem. Samo – kaj moremo. Kdo bi lahko napovedal, da se bo Sakešviliju nenadoma utrgalo. Včeraj je še zgledal tako zdrav.

SAKEŠVILI: Podelal se je v foyerju.

SAKEŠVILI: Vem. On marsikaj zmore. Zelo je sposoben.

SAKEŠVILI: No, se vsaj ni na odru.

SAKEŠVILI: Daj, no, saj ni režiser. Mater sakešvilsko, predstavo moramo izpeljati. (*Si gre živčno skozi lase.*)

SAKEŠVILI: Vem, Sakešvili, vem...

SAKEŠVILI: Kaj bomo?

SAKEŠVILI (*se nenadoma spomni*): Dajmo himno!

SAKEŠVILI (*mu je takoj všeč ideja*): Seveda! (*Se obrne k publiku in oznani*):
Himna ljudske demokratične republike Sakešvili!

Strumno se postavita, izbočita prsi in položita roko na srce. In zapojeta. Ker je državna himna, ljudje vstanejo. Če ne, jim nakažeta, da se to spodobí.

SAKEŠVILI in SAKEŠVILI:

Na okope, na okope –
Sakešvili, Sakešvili!
Naše sonce, naše zvezde,
tebi se predajamo –
Sakešvili, Sakešvili!

Vstanimo vsi,
ko zarja zagori.
Sakešvili, Sakešvili,
v naših srcih večno si!

Hrepeneli smo po tebi
in končno si tu pri nas.
Sakešvili, Sakešvili,
ti si naš okras!

Medtem ko pojeta, rekviziter za njunima hrbtoma kaže 'Hitlerja' – z dvema prstoma oponaša njegove brke, drugo roko ima iztegnjeno v arijski pozdrav. In še razne druge hece počenja, na primer dela jima 'rogece', poka frise nad njima in se drži za nos, češ da smrdita, skaklja kot pajac

in trka z nogami v zraku ter se prekopicava, si vrta po nosu in njegovo vsebino briše vanju ter počne še razne druge barabije in vragolije. Sakešvilija nimata pojma o tem in se čudita, čemu se občinstvo smeji, saj je to vendar njihova himna, a vestno in dosledno pojeta.

SAKEŠVILI in SAKEŠVILI:

Hrepeneli smo po tebi
in končno si tu pri nas.
Sakešvili, Sakešvili,
ti si naš...

Pri zadnji vrstici se Sakešvili zlomi in med petjem zahlipa.

SAKEŠVILI: Ne morem, ne morem... ne morem verjeti, da ga ni več! (Zajoče.)

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

Tako žalostno obstojita. Nato Sakešvili stopi naprej pred občinstvo in si gre živčno z roko skozi lase. Čuti se dolžnega pojasniti...

SAKEŠVILI: Dame in gospodje, moja dolžnost je, da vam povem: zaobjela nas je nepopisna žalost, bil je naš oče, brat in učitelj.

SAKEŠVILI: In zet.

SAKEŠVILI: Zet? Komu je bil zet?

SAKEŠVILI: Materi gospe predsednice Sakešvili.

SAKEŠVILI: Ah, ja, seveda. A ta še živi?

SAKEŠVILI: Mislim, da še.

SAKEŠVILI: Kako je to žalostno, ko starši preživijo svoje otroke. Počakaj, potem je bil tudi mož. Gospe predsednici Sakešvili.

SAKEŠVILI: Seveda, bil je tudi mož. Samo ne vsem.

SAKEŠVILI: No, ja, vsem res ne. Ampak ne bi želel koga izpustiti. Kaj je bil pa tebi?

SAKEŠVILI: Meni? Ne vem, če meni ni bil najprej oče, potem pa vse ostalo. Rekel bi tak vrstni red: najprej oče, potem učitelj in na koncu brat.

SAKEŠVILI: Torej nič zet?

SAKEŠVILI: Zet vsekakor ne. Pa tebi?

SAKEŠVILI: Kaj je tisti, ki spi s tvojo ženo?

SAKEŠVILI: O, Sakešvili, kakšna čast! Iskrene čestitke! Od srca.

SAKEŠVILI: Hvala. Nisem hotel, da se razve, da ne bi mislili, da sem zato dobil ta položaj.

SAKEŠVILI: Oh, nikakor ne! Ti si vendar ta položaj izredno zaslužiš, Sakešvili.

SAKEŠVILI: Sakešvili je hotela...

SAKEŠVILI: Ma pusti zdaj svojo ženo!

SAKEŠVILI: Imaš prav.

SAKEŠVILI: Je pa zanimivo, da si je izbral prav njo...

SAKEŠVILI: Kako to misliš?

SAKEŠVILI: Moja Sakešvili je veliko bolj... bočna. Ali je tudi kaj malih Sakešvilijev?

SAKEŠVILI: Seveda.

SAKEŠVILI: A mu je kateri podoben?

SAKEŠVILI: Seveda.

SAKEŠVILI: Kakšna čast! Izredna čast!

SAKEŠVILI: Čeprav nisem čisto prepričan. Oči ima po Sakešvili.

SAKEŠVILI: Moj ima pa ravno oči po meni, pa ostalo po Sakešvili.

SAKEŠVILI: Ja, tako je to pri otrocih – od vsakega Sakešvilija kaj poberejo.

SAKEŠVILI: A je lepo, če si podoben našemu doživljenjskemu predsedniku Sakešviliju.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Vem. In zdaj ga več ni. Kaj bo z nami?

SAKEŠVILI: Ne vem... ne vem... Treba bo zdržati.

SAKEŠVILI: Ja, zdržati.

SAKEŠVILI: Skupaj premagati.

SAKEŠVILI: Ja, skupaj premagati.

Bolečina ju vse bolj lomi. Objameta se v tolažbo drug drugemu. Do njiju prihiti rekviziter in ju prične z iztegnjenim jezikom, hlastno kot psiček naskakovati. Nato zbeži...

Sakešvili in Sakešvili nekaj zaslutita in se hitro odmakneta drug od drugega – nerodno jima je...

SAKEŠVILI: Sakešvili, kaj pa počneš?

SAKEŠVILI: Jaz? Mislil sem, da ti, Sakešvili.

SAKEŠVILI: Ne spodobi se, da bi se moški objemali, čeravno nas bridka žalost k temu primora.

SAKEŠVILI: Prvič sem se objel s Sakešvilijem.

SAKEŠVILI: In kako se ti je zdelo?

SAKEŠVILI: Počutil sem se varnega.

SAKEŠVILI: Jaz tudi.

Nastopi nelagoden trenutek tišine. Nakar se Sakešvili odloči...

SAKEŠVILI: Grem za vsak slučaj še enkrat preverit rekvizite, ti pa ta čas prevzemi. Ljudem smo obljubili predstavo.

SAKEŠVILI: Kaj pa naj rečem?

SAKEŠVILI: Da se je rekviziterju zmešalo.

SAKEŠVILI: Hvala. Dober nasvet.

Sakešvili se obrne in gre. Preden izgine izza zavese, ga Sakešvili znova trešči z desko, tokrat po glavi in tako močno, da obleži. Nato ga povleče za zaveso, da ga ni več videti.

Sakešvili stopi naprej, si tre roke in v zadregi gleda v občinstvo. Najprej ima tremo, vendar mu beseda kmalu prav lepo steče.

SAKEŠVILI: Ja... rekviziterju se je zmešalo.

Drugače pa imamo v naši ljudski demokratični republiki Sakešvili vse zelo lepo urejeno. Vrste pred trgovinami so vedno ravne in tudi prvega v mesecu, ko pride kruh, niso valovite.

Lovska sezona traja od pomladi do jeseni, homoseksualce pa lahko streljamo vse leto.

Nagrada je fototapeta z našim doživljenjskim predsednikom. (*Skloni glavo.*) Hvala mu.

Kmalu ne bom imel več kam lepiti.

Vendar sedaj bolj lovimo tiste, ki se sami samozadovoljujejo. Potem dobim bone za mleko.

Pri nas je samozadovoljevanje dovoljeno le, če te samozadovoljuje kdo drug ali če imaš bon. Takrat se lahko tudi sam.

Najpogostejši priimek je Stermecki, vendar ga bo kmalu izrinil Sakešvili.

Na našo državo meji več držav, ki jih ne smemo poimenovati, ker so zaostale. Nimajo niti enega kipa našega doživljenjskega predsednika Sakešvilija. (*Skloni glavo.*) Hvala mu...

On je zelo radodaren. Taborišča, ki jih je zgradil za Nesakešvilije in za tiste, ki se samozadovoljujejo brez bonov, je opremil s tuši.

Naša dežela je zelo lepa. Polna je spomenikov našemu doživljenjskemu predsedniku Sakešviliju. (*Skloni glavo.*) Hvala mu. In vsaka ulica se imenuje po njem. Tudi doline, reke in gore.

Imamo eno bencinsko črpalko.

Nekoč je našemu doživljenjskemu predsedniku... (*Skloni glavo.*) Hvala mu... zmanjkalo bencina. Takrat nam je bilo vsem hudo in treba je bilo zgraditi še nekaj dodatnih taborišč.

Če imaš srečo, naš doživljenjski predsednik izbere tvojo ženo za oploditev. (*Skloni glavo.*) Hvala mu.

Ni večje časti kot skrbeti za malega Sakešvilija.

Televizijo imamo razvito in je postavljena v inštitutu. Tam so tudi navodila.

V inštitutu so izumitelji. Oni imajo bone za peteršilj in sardine.

Naš doživljenjski predsednik Sakešvili je tudi naš največji znanstvenik, on je izumil izum, da lahko tudi drugi znanstveniki izumljajo. (*Skloni glavo.*) Hvala mu.

V naši ljudski demokratični republiki Sakešvili smo izumili luknje za vezalke. Izumili smo še... naj samo na hitro naštejemo glavne izume: harpuno za gozdne živali, ki jo je naš doživljenjski predsednik Sakešvili, hvala mu (*na hitro skloni glavo*), poimenoval puščica, drog za ples in sonce.

Ko pride bog – to je nekako vsake pol leta – dobimo bone za samozadovoljevanje.

Navadno samo prespi v predsedniškem bloku.

Ko je prišel prvič, je povedal, naj molimo k našemu doživljenjskemu predsedniku, tako kot on. (*Skloni glavo.*) Hvala obema.

Vsi živimo v enem bloku, razen našega velikega doživljenjskega predsednika. (*Skloni glavo.*) Hvala mu. On ima predsedniški blok. Razlikuje se od našega po oknih, drugače pa uporablja vrata, tako kot mi. Tukaj se vidi, kako je naš predsednik blizu svojemu ljudstvu. (*Skloni glavo.*) Hvala mu.

V sušilnici, v pritličju bloka, je prostor z drogom za ples. Vsak zaveden Sakešvilijec mora znati plesati na drogu. To je del naše folklore, ki jo skrbno negujemo in je obvezna.

Imamo dve atomski bombi in za vsako katapult.

Pride ženska, oblečena v lep svetleč, tesno prilagajoč gimnastični kostum. To je Sakešvili. Med hojo se vsake toliko upogne v kolenih in zraven razgiba še roke. Ustavi se in se začudena zagleda v sredino odra.

SAKEŠVILI: Kje pa je drog?

SAKEŠVILI: Rekviziterju se je zmešalo.

SAKEŠVILI: Že spet?

SAKEŠVILI: Že spet? A se mu je že kdaj?

SAKEŠVILI: Seveda, še vsakič.

SAKEŠVILI: Zakaj pa si ga potem predlagala?!

SAKEŠVILI: Ker je rekel, da je sedaj čisto v redu.

SAKEŠVILI: Ko Sakešvili to sliši, bo strašno vesel.

SAKEŠVILI: Sem mislila...

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Ja, da bo tokrat normalen. A je fejest nor?

SAKEŠVILI: Tokrat mu je uspelo preseči samega sebe. Od kod pa tebi kostum?

SAKEŠVILI: Za vsak slučaj s seboj nosim rezervnega.

SAKEŠVILI: Rezervnega? Kako pa ti je to padlo na pamet?

SAKEŠVILI: Ja, če se rekviziterju slučajno zmeša. Groza! (*Se nenadoma spomni.*)

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Sakešvili je v svoji prejšnji službi nekoga ubil, ko se mu je zmešalo.

SAKEŠVILI: Ah, daj no.

SAKEŠVILI. Ne, res. Baje se je najprej podelal v foyerju, potem pa je nekoga zaklal.

SAKEŠVILI: Kje pa je delal takrat?

SAKEŠVILI: V cirkusu.

SAKEŠVILI: A tudi?

Previdno in v nekakšnem nelagodju se ozreta naokoli.

SAKEŠVILI: Si prepričana?

SAKEŠVILI: Ja. Med predstavo. (*Prične govoriti preteče, kakor da pred seboj vidi opisano.*) Plazil se je med sedeži, čisto po tiho... ljudje ga sploh opazili, ker so bili tako zaverovani v predstavo...

SAKEŠVILI: V prvih vrstah ali bolj zadaj?

SAKEŠVILI: Ne vem. Plazil se je za njihovimi hrbti, nihče ni ničesar slutil, sploh niso pomislili na to, da jim smrt diha za vrat, da se bo zdaj zdaj nad njimi vzpel norec z nožem in jih...

V dvorani se sunkovito odprejo vrata in rekviziter s strašljivim krikom plane med občinstvo.

SAKEŠVILI: Pobil vas bom! Vse vas bom pobil!

Nato jo v norem smehu ucvre ven in za seboj tresne z vrati.

SAKEŠVILI (*zagotovi občinstvu, da ga pomiri*): Vse je v najlepšem redu. To je samo del predstave. Ne skrbite.

SAKEŠVILI: Kako je bilo spati z doživljenjskim predsednikom?

SAKEŠVILI: Izredna čast, ja, kaj pa misliš! (*Skloni glavo.*) Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu. (*Prizadeto.*) Sakešvili, mislil sem...

SAKEŠVILI: A zaradi tistega v garderobi? Pozabi to, Sakešvili. To se je zgodilo, ker sem bila ranljiva.

SAKEŠVILI: Nisi rekla, da sta s Sakešvilijem končala?

SAKEŠVILI: Kako naj plešem, če ni droga?

SAKEŠVILI: Ne vem.

SAKEŠVILI: Pa začnimo s sakešviliji.

SAKEŠVILI: Ne moremo. Vse jih je izpustil na prostost.

SAKEŠVILI (*občudujoče*): Ta je nor, kot se spodobi! Kje je moj mož?

SAKEŠVILI: Iskat ga je šel.

SAKEŠVILI: Ne bo ga našel. Ko se mu zmeša, je vsega sposoben. V vsaki službi do zdaj je nekoga ubil.

SAKEŠVILI: Sem mislil, da samo v prejšnji. A več vsaj, kdaj začne ubijati? Ker do zdaj je samo grozil.

SAKEŠVILI: Praviš, v foyerju se je že podelal?

Sakešvili prikima.

SAKEŠVILI: Pa Sakešvilija je z desko?

Sakešvili prikima.

SAKEŠVILI: Kolikokrat?

SAKEŠVILI: Kaj pa jaz vem.

SAKEŠVILI: Povej – to je važno.

SAKEŠVILI: Jaz sem videl samo enkrat. Kolikokrat bi ga moral?

SAKEŠVILI: Dvakrat.

SAKEŠVILI: Ne bi vedel. In kaj sledi potem?

SAKEŠVILI: Zmanjka elektrike.

SAKEŠVILI: In potem začne ubijati?

SAKEŠVILI. Ja.

Zmanjka elektrike. Nastopi trda tema.

SAKEŠVILI: Tako kot zdaj?

SAKEŠVILI: Mislim, da ja.

SAKEŠVILI: In potem?

SAKEŠVILI: Potem se prične plaziti.

V temi med občinstvom se plazi neka postava. Tu in tam se koga dotakne. Slišimo vzklíke.

SAKEŠVILI (*se zdrzne*): Tu je.

SAKEŠVILI: Kje?

SAKEŠVILI: Med občinstvom. Ali ima nož? A ti kaj vidiš – drži v roki nož?

Napeto opazujeta občinstvo.

SAKEŠVILI: Ja!

SAKEŠVILI: O, bog!

SAKEŠVILI: Ne, čakaj...

SAKEŠVILI: Kaj je?

SAKEŠVILI: Mislim, da je izvijač.

SAKEŠVILI (*v novem upanju*): Mogoče bo kaj popravil?

SAKEŠVILI: Električno?

SAKEŠVILI: Mogoče.

Zasliši se krik.

SAKEŠVILI: Kaj je bilo tole?

Slišimo, kako se zaprejo vrata dvorane.

SAKEŠVILI: Mislim, da ne bo nič popravil.

Se razgledujeta po dvorani.

SAKEŠVILI: En gledalec manj.

SAKEŠVILI: Spet bomo morali vrniti denar.

SAKEŠVILI: Ne bomo.

SAKEŠVILI: Kako ne?

SAKEŠVILI: Gostovanje v tujini.

SAKEŠVILI: Aja, to sem pozabila. No, vsaj to. (*Nenadoma ogorčeno*): Sakešvili, kaj počneš?

SAKEŠVILI (*presenečeno*): Jaz?

SAKEŠVILI: Otipavaš me.

SAKEŠVILI: Sploh se te ne dotikam.

SAKEŠVILI: Nekaj se mi ovija okoli nog.

SAKEŠVILI: Aja...?

SAKEŠVILI: Ja.

SAKEŠVILI: Kaj pa okoli trebuha?

SAKEŠVILI: Tudi.

SAKEŠVILI: Te kaj stiska čez prsi?

SAKEŠVILI: Tudi.

SAKEŠVILI: Vidiš, nisem jaz. Je sluzasto?

SAKEŠVILI: Ja.

SAKEŠVILI: Mišičasto in gibko?

SAKEŠVILI: Ja, ja... – ampak močno me stiska!

SAKEŠVILI: Pa menda ne misliš še vedno, da sem jaz?

SAKEŠVILI: Ne, nisi, nisi ti! Oprosti! Samo...

SAKEŠVILI: Samo kaj?

SAKEŠVILI (*z muko skozi zobe*): Ne morem dihati!

SAKEŠVILI: Najbrž je sakešvili.

SAKEŠVILI (*zgroženo*): Piton?! A ni v kletki?

SAKEŠVILI: Sem ti rekel, da je vse izpustil.

SAKEŠVILI: Ta norec! (*Panično.*) Duši me! Duši meeee!! (*In vse bolj one-moglo.*) Duši... Pomagaj, Sakešvili, pomagaj...

SAKEŠVILI: Čakaj.

Zasliši se strel in ženski krik... Nato tišina.

SAKEŠVILI (*previdno*): Sakešvili? Sakešvili? Sakešvili?!

Luč se vrne. Sakešvili gleda na tleh negibno Sakešvili. Revolver ima v roki. Tiho jo pokliče.

SAKEŠVILI: Sakešvili? Sakešvili...? Sakešvili...?

Ni odgovora. Pospravi revolver in se radovedno postavi nad njo ter jo pozorneje opazuje.

SAKEŠVILI: Zgleda, da sem zgrešil.

Pogleda občinstvo in opravičljivo skomigne z rameni. Priteče Sakešvili z obvezano glavo.

SAKEŠVILI: Slišal sem strel?!

SAKEŠVILI: Rekviziterju se je zmešalo. *(Pokaže na tleh ležeče truplo.)*

SAKEŠVILI: Ne! *(Zgrudi se k Sakešvili in bridko zajóče.)* O, ljubezen moja!

SAKEŠVILI: Sakešvili?

SAKEŠVILI: Ja?

SAKEŠVILI: Imaš kak bon za samozadovoljevanje?

SAKEŠVILI: Nimam. Dal sem jih Sakešviliju.

SAKEŠVILI *(jezno)*: Pa zakaj si jih dal temu norcu?!

SAKEŠVILI: Da se mu ne zmeša.

SAKEŠVILI: Pa saj nič ne pomaga!

SAKEŠVILI: Saj nisem vedel... Deloval je tako... tako... suvereno. Pomislil sem: Ta človek se že ne bo podelal v foyerju.

SAKEŠVILI: In ravno to je storil!

SAKEŠVILI: Kaj bova zdaj? *(Vstane.)* Prekleti Sakešvili! Zakaj ga sploh prenašamo?

SAKEŠVILI: Dober je na drogu.

SAKEŠVILI: Pa ravno zdaj... (*Z muko pogleda ležečo postavo.*)

SAKEŠVILI: Kako to misliš?

SAKEŠVILI: Noseča sva z doživljenjskim predsednikom.

SAKEŠVILI: Spet?

SAKEŠVILI (*ga opomni s pogledom, da je pozabil in skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*takoj vzame na znanje in skloni glavo*): Hvala mu. (*Nato nevoščljivo:*) Kakšno srečo imata!

SAKEŠVILI: Samo zdaj ne bo nič, a ne. Veš koliko bonov za čokolado je to?

SAKEŠVILI: Zakaj pa imaš obvezano glavo?

SAKEŠVILI: Kaj zakaj? Saj si lahko misliš.

SAKEŠVILI: Vse nas bo pobil. Baje se mu še nikoli ni tako zmešalo.

SAKEŠVILI: Dokler se ni spravljal na občinstvo, je še upanje.

SAKEŠVILI (*slabe vesti pogleda občinstvo*): Ni več upanja.

SAKEŠVILI: A izpraznimo dvorano?

SAKEŠVILI: Prepozno. Lahko, da prav to hoče. Lahko, da čaka na vratih. Saj veš, kako zagrizeno je treniral.

Tedaj rekviziter krikoma pridrvi na oder. Se drži za nogo in v bolečini vpije...

SAKEŠVILI: Pičil me je! Pičil me je! Pičil me je!

Sakešvilija se mu urno umakneta.

SAKEŠVILI: Stran, norec!

SAKEŠVILI: Stran!

SAKEŠVILI: Pičil me je! (*Se zvrne po tleh držeč se za nogo.*)

SAKEŠVILI (*Sakešviliju*): Nekaj ga je pičilo.

SAKEŠVILI: Pičil me je!

SAKEŠVILI: Kdo?

SAKEŠVILI: Sakešvili.

SAKEŠVILI (*presenečeno*): Sakešvili?

SAKEŠVILI: Ne sakešvili.

SAKEŠVILI: Kdo pa?

SAKEŠVILI: Sakešvili!

SAKEŠVILI: Kateri sakešvili?

SAKEŠVILI: Sakešvili!

SAKEŠVILI: Kateri?

SAKEŠVILI: Ja, tisti, ki piči!

SAKEŠVILI: Sakešvili vendar nima strupnikov.

SAKEŠVILI: Pa ne piton! Sakešvili!

SAKEŠVILI: Aja, sakešvili! (*Mu postane jasno.*)

SAKEŠVILI: Ja, kdo pa...? Prekleta ista imena! Vedel sem, da bo enkrat prišlo do tega...

Sakešvili zleze skupaj. Sakešvilija stopita do njega.

SAKEŠVILI: Grem po protistrup. (*Se odpravi.*)

SAKEŠVILI: Šment!

SAKEŠVILI (*se ustavi in ga pogleda*): Kaj šment?

SAKEŠVILI: Smola!

SAKEŠVILI: Kaj smola?

SAKEŠVILI: Protistrup je samo za sakešvilije.

SAKEŠVILI: Ja, in?

SAKEŠVILI: Kaj pa, če ga ni pičil sakešvili? Prej sem na plano potegnil enega drugega sakešvilija.

SAKEŠVILI (*si gre živčno skozi lase*): Mater sakešvilsko, seveda. Potem mu ni pomoči.

SAKEŠVILI: Razen če ima srečo in ga je sakešvili.

SAKEŠVILI: Kaj če bi ga kar v bolnišnico?

SAKEŠVILI: Kaj pa bo v bolnišnici?

SAKEŠVILI: Kako to misliš?

SAKEŠVILI: Saj veš, da imamo bolnišnico samo za tuje novinarje. Da vidijo, kako smo napredni. In za doživljenjskega predsednika.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Njega so sicer operirali na tujem.

SAKEŠVILI: Zakaj pa na tujem, če je naša bolnišnica tako vrhunsko opremljena?

SAKEŠVILI: Nihče ne zna ravnati s to opremo.

SAKEŠVILI: Kaj pa novinarji?

SAKEŠVILI: Mislim, da tudi ne. Najbolje bi bilo, če bi ga v tukajšnjo bolnišnico? Baje imajo na tujem bolnice za paciente.

SAKEŠVILI (*to ga silno začudi*): Menda ja ne?

SAKEŠVILI: Ja. Tudi veleblagovnice imajo za kupce in kinodvorane za gledalce.

SAKEŠVILI: Kaj pa cirkusi?

SAKEŠVILI: Tudi cirkusi so za občinstvo.

SAKEŠVILI: Saj so naši tudi.

SAKEŠVILI: Samo pri njih je to ločeno.

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Gledalci in predstava.

SAKEŠVILI: Kako to misliš?

SAKEŠVILI: Pri nas je vse skupaj predstava, pri njih pa ne.

Sakešvili se ob tem tako začudi, da na veliko zajame sapo in zazija v občinstvo.

SAKEŠVILI: Ne mi rečt! Hočeš reči, da so vsi ti tukaj... (*zajame vse občinstvo s pogledom*) po svoji lastni volji?

SAKEŠVILI: Pst! Si nor?! (*Takoj pogleda okoli v strahu, da ju ne bi kdo slišal.*) Saj veš, da je prepovedana.

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Lastna volja.

SAKEŠVILI: Saj je nimam – samo omenil sem jo.

SAKEŠVILI: A bi rad pod tuš?

SAKEŠVILI: Bi se prilegel zdajle, ja.

SAKEŠVILI: V taborišče.

Sakešvili obmolzne in se z velikimi očmi, polnimi groze, zagleda v Sakešvilija. Ta mu prikima...

SAKEŠVILI: Šment, ne se igrati. To ni hec.

SAKEŠVILI: Saj ne bom več. Ušlo mi je. Ne boš nikomur povedal?

SAKEŠVILI: Ne bom. Ampak ne se igrati. Res ni hec, veš.

SAKEŠVILI: Ne bom, ne. Vem, da ni hec, veš. *(Nato pogleda v dvorano.)* Se mi je zdelo čudno, ja, da nismo vzeli zraven svojih gledalcev.

SAKEŠVILI: Tako je to v tujini.

SAKEŠVILI: Če jim paše... *(Skomigne z rameni.)*

Pozorno opazujeta občinstvo.

SAKEŠVILI: Čudni so... *(sočutno)*, zaostali.

SAKEŠVILI: Vidim, ja.

SAKEŠVILI: Baje tukaj ljudje za svoje delo dobivajo denar in na razpolago imajo en cel kup prostih dni, ko jim ni treba v službo in temu rečejo dopust?

SAKEŠVILI *(se iz srca nasmeji)*: Kakšna neumnost! Zakaj bi pa dobivali denar in proste dni? Kaj nimajo bonov?

SAKEŠVILI: Ne vem. Baje si privoščijo in uživajo.

SAKEŠVILI (*se še bolj nasmeji*): Kakšna neumnost! Zakaj bi pa uživali? So zmešani ali kaj? Uživa lahko samo doživljenjski predsednik!

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Tu ni nobene logike.

SAKEŠVILI (*skomigne z rameni*): Tujina pač.

SAKEŠVILI (*se strinja*): Zaostali do amena. (*Se nekaj spomni.*) Ampak kam potem peljejo tuje novinarje?

SAKEŠVILI: Baje se lahko sami sprehajajo naokoli in fotografirajo vse, kar želijo.

SAKEŠVILI: Mater sakešvilsko, so to eni modeli. A potem lahko fotografirajo tudi tiste, ki umirajo od lakote?

SAKEŠVILI: Najbrž.

SAKEŠVILI: Tudi otroke?

SAKEŠVILI: Mislim, da ne delajo razlik.

SAKEŠVILI: Ostudno. Pa koga to zanima?

SAKEŠVILI: Zgleda, da jih nič ne moti, da cel svet vidi, kakšna država so v resnici.

SAKEŠVILI: Kako zaostali so.

SAKEŠVILI: Hvala bogu, da imamo našega vélikega...

SAKEŠVILI: Smo imeli.

SAKEŠVILI: Smo imeli, ja.

SAKEŠVILI: Hvala mu. (*Skloni glavo.*)

SAKEŠVILI: Hvala mu. (*Skloni glavo.*)

SAKEŠVILI: Pa ne reče se, da umirajo od lakote, ampak da so neprilagojeni na pomanjkanje.

SAKEŠVILI: Zaradi nesposobnosti našega vodstva, ki je s svojimi neumnimi ukrepi uničilo kmetijstvo in gospodarstvo, sedaj ne pridelamo nič hrane in ne izdelamo več nobene reči. Uvažati pa tudi ne moremo, ker je naš veliki predsednik skregan z vsemi. Če pa že kaj ustvarimo, pograbi zase.

SAKEŠVILI (*takoj zmedeno*): Kaj si rekel?

SAKEŠVILI (*tudi on zmedeno, kakor da niti ne ve, kaj mu je ušlo*): Kaj?

SAKEŠVILI: Polno enih čudnih stavkov.

SAKEŠVILI: Aja? Nič ne vem.

SAKEŠVILI: Rekel si...

Hoče začeti, a ga Sakešvili ustavi.

SAKEŠVILI: Ah, pusti zdaj to. Itak ne boš znal ponoviti.

Nastane nelagodna tišina. Čez čas...

SAKEŠVILI: No, kako bova? (*Namigne na ležečega.*) Krsta ali...?

SAKEŠVILI: Grem po protistrup.

Sakešvili odide.

Sakešvili prične preučevati Sakešvilija.

SAKEŠVILI: Ne zgleda ravno nor. Prav spokojen je videti. Norci najbrž nimajo veliko skrbi. (*Nekaj opazi.*) Aha! Noga mu zateka. Katera? (*Preučuje Sakešvilijeve noge.*) Težko je povedati... (*V pojasnilo pove*

občinstvu.) V ljudski demokratični republiki Sakešvili nimamo levih in desnih in tudi drugih smeri ne, ker vse poti vodijo k našemu velikemu doživljenjskemu predsedniku Sakešviliju. *(Skloni glavo.)* Hvala mu.

Tedaj Sakešvili nenadoma vstane, si oplahta kombinezon in se odpravi.

SAKEŠVILI: Sakešvili?

SAKEŠVILI *(se obrne k njemu)*: Ja?

SAKEŠVILI: Kam greš?

SAKEŠVILI: Na malico.

SAKEŠVILI: Kaj pa boš jedla? Sakešvili je vse prodal.

SAKEŠVILI: Imam rezervno.

SAKEŠVILI: A nisi mrtva?

SAKEŠVILI: Vse imam rezervno.

SAKEŠVILI: Tudi sebe?

Sakešvili mu prikima.

SAKEŠVILI: Potem imaš tudi rezervni drog?

SAKEŠVILI: Ne.

SAKEŠVILI: Kako ne?

SAKEŠVILI: Ta je bil rezervni.

Sakešvili gre z odra, ko se nezavestni Sakešvili zdrami...

SAKEŠVILI *(trudno dahne)*: Sakešvili...

SAKEŠVILI: Ja, jaz sem. Miruj. Sakešvili te je pičil. Nor si.

SAKEŠVILI: Nisem nor.

SAKEŠVILI: Si.

SAKEŠVILI: Nisem! (*Je čisto ob moči, a razburiti se še zmore.*)

SAKEŠVILI: Zakaj pa potem ubijaš?

SAKEŠVILI: Za svobodo, mir in enakopravnost...

SAKEŠVILI: Tega ti pa ne verjamem. S tem do potankosti zanikaš naša
ljudska demokratična načela...

SAKEŠVILI (*mu pade v besedo z vzklikom*): Naj živi diktatura posameznika!

*Sakešviliju pade glava vznak, znova omedli.
Sakešvili se vrne s stekleničko protistrupa in vrvo.*

SAKEŠVILI: Imaš?

SAKEŠVILI: Ja. (*Pomiglja s stekleničko.*) Še vrv sem prinesel. (*Pokaže vrvo.*)

SAKEŠVILI: Zakaj pa?

SAKEŠVILI: Ja, če protistrup deluje...

Sakešvili ga začudeno gleda, ne razume.

SAKEŠVILI: A hočeš, da takoj plane na naju? (*Pokaže na Sakešvilija.*)

SAKEŠVILI (*se mu posveti*): Ah ja, seveda. Dobro si se spomnil.

SAKEŠVILI: Najprej ga zveživa.

Sakešvilija zvežeta Sakešvilija.

SAKEŠVILI: Bledlo se mu je, ko te ni bilo.

SAKEŠVILI: In kaj je rekel?

SAKEŠVILI: Demokracija je najvišja stopnja norosti.

SAKEŠVILI: Vedel sem, da je precej nor, a da ga bo tako zaneslo... (*Zaskrb-
ljeno zmaje z glavo.*)

SAKEŠVILI: Ali nekaj podobnega.

SAKEŠVILI: Dvigni mu glavo.

*Sakešvili dvigne Sakešviliju glavo, Sakešvili pa mu natoči protistrup v
usta.*

SAKEŠVILI: Upam, da bo pomagalo...

Sakešvili brž oživi in se prične zvijati, da bi se rešil vrvi.

SAKEŠVILI: Spustita me, gnoja sakešvilška!

SAKEŠVILI: No, Sakešvili, kako pa govoriš?

SAKEŠVILI: Zakaj sta me zvezala?

SAKEŠVILI: Sakešvili te je pičil.

SAKEŠVILI: Odvežita me! Takoj! Pri priči! Sta razumela?!

SAKEŠVILI: Tako je bolj varno zate.

SAKEŠVILI: In za nas. Nor si, Sakešvili.

SAKEŠVILI: Nisem!

SAKEŠVILI: Podelal si se v foyerju.

SAKEŠVILI: Nisem Sakešvili!

SAKEŠVILI: Kaj pa?

SAKEŠVILI: Sem... (*Se trudi, da bi povedal, a se ne spomni.*) Ne vem več...
Pozabil sem! Ampak Sakešvili nisem!

SAKEŠVILI: Kako ne? Saj se že dolgo poznavam. Če izračunam... Osnovna in srednja šola v Sakešviliju in potem sva skupaj študirala na Sakešviliju. In potem praksa v Sakešviliju...

SAKEŠVILI: Mislim, da si ga zamenjal z mano.

SAKEŠVILI: Drži gofljo!

SAKEŠVILI: Sakešvili, vem, da si nor, ampak kakšne manire pa so to?

SAKEŠVILI: Pa še doživljenjski predsednik Sakešvili je umrl.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Hvala bogu, kretena!

SAKEŠVILI: Sakešvili, a ne boš sklonil in glave in rekel 'Hvala mu'?

SAKEŠVILI: Nisem Sakešvili.

SAKEŠVILI (*izgubi potrpljenje*): Ja, kaj pa si?

SAKEŠVILI: Aaaa... (*Spet hoče nekaj reči, a ne ve kaj – trudi se, da bi povedal, ampak se ne spomni.*) Ne vem. Samo vem, da ne Sakešvili.

SAKEŠVILI: Pa tako lepo ime.

SAKEŠVILI: Drek pa Sakešvili.

SAKEŠVILI: Kaj ti je, Sakešvili?

SAKEŠVILI: Nehajta s tem Sakešvilijem!

SAKEŠVILI (*hrepeneče*): O, ko bi jaz imel tako lepo ime.

SAKEŠVILI: A sta vidva čisto pritegnjena?

SAKEŠVILI, SAKEŠVILI: Zakaj?

SAKEŠVILI: No, kako vama je ime?

SAKEŠVILI, SAKEŠVILI: Sakešvili.

SAKEŠVILI: Isto kot meni, tepca ena!

SAKEŠVILI: Ooo, to pa že ne. Jaz sem Sakešvili, on pa Sakešvili.

SAKEŠVILI: A ni to isto?

SAKEŠVILI: Nikakor ne.

SAKEŠVILI: Seveda je.

SAKEŠVILI: Ne, pa ni.

SAKEŠVILI: Ne, ni.

SAKEŠVILI: Če sem jaz Sakešvili in je on Sakešvili, a ni popolnoma jasno, da smo potem vsi trije Sakešviliji?

SAKEŠVILI: Ne, ni.

SAKEŠVILI (*presenečeno*): Od kot ti ta logika?

SAKEŠVILI (*ju nahruli*): Če je pa prekleto ime čisto isto – ista beseda, iste črke, isto se sliši, tepca zagamana sakešviljska!

SAKEŠVILI: Ej, čakaj, potem hočeš reči, da je tudi našemu doživljenjskemu predsedniku Sakešviliju...

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: ... enako ime kot nam trem?

SAKEŠVILI (*srečen, ker sta doumela*): Pa ja, seveda, o tem vama ves čas govorim. In demokracija je, ko ima vsak drugačno ime.

SAKEŠVILI: O, to se pa krepko motiš.

SAKEŠVILI: No, kaj pa je po tvoje demokracija?

SAKEŠVILI: Mislim, motiš se o tem, da imamo isto ime kot naš doživljenjski predsednik Sakešvili.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Demokracija pa je to, da ima vsak Sakešvili pravico, da ima za predsednika našega doživljenjskega predsednika Sakešvilija.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Vidva sta popolna bebca.

SAKEŠVILI: Midva? A nisi ti ta, ki je rekel, da je vsem nam enako ime?

SAKEŠVILI: Ja, kreten, ker je res! (*Prične kričati in se ob vsaki omembi imena s pogledom zapiči v drugega Sakešvilija, med drugim tudi vase.*)
Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili,
Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili,
Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili,
Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili,
Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili,
Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili...

Čez čas neha kričati. Izčrpan globoko diha...

SAKEŠVILI: Res je nor.

SAKEŠVILI: Čakaj, mu bom jaz razložil. (*Se skrbno pripravi in nato prične*

zavzeto pojasnjevati.) Ne more on imeti istega imena kot jaz, če ga jaz izgovorim z drugim glasom: Sakešvili.

SAKEŠVILI: Sakešvili.

SAKEŠVILI: Vidiš, ko on izgovori, se sliši drugače.

Sakešvili uvidi, da ta razlaga ni brez logike.

SAKEŠVILI (*zamisljeno*): To, ja...

SAKEŠVILI: Vidiš, Sakešvili, Sakešvili razume.

SAKEŠVILI (*razburjeno, kakor da ga je na nečem ujel*): Aha! Kaj pa to? Če s tvojim glasom pokličeš mene in njega, potem je obema isto ime.

SAKEŠVILI: Ne, pa ni.

SAKEŠVILI: Kako ne? S tvojim glasom zveni čisto isto, potem je isto.

SAKEŠVILI: Ne, pa ni?

SAKEŠVILI (*prav histerično zatuli nanju*): Kako ni, tepca salamenska?

SAKEŠVILI: Ker sem bil obrnjen proti tebi, ko sem te poklical, ko pa sem njega, pa proti njemu.

SAKEŠVILI: In če jaz pokličem tebe in tebe naenkrat in sem čisto pri miru: Sakešvili, Sakešvili.

SAKEŠVILI: Tudi ne velja.

SAKEŠVILI: Zakaj ne?

SAKEŠVILI: Ker nisva ne on in ne jaz takrat...

SAKEŠVILI: ... na istem mestu...

SAKEŠVILI: ... v času in prostoru.

SAKEŠVILI: Nič ni isto.

SAKEŠVILI: Nikoli.

SAKEŠVILI: Nikdar.

Sakešvili se zakrohota.

SAKEŠVILI: A te boli?

SAKEŠVILI: A te je fejest pičil?

SAKEŠVILI (*zlobno*): Crknita oba!

SAKEŠVILI: Kakšen si...

SAKEŠVILI: ... rešila sva te smrti.

SAKEŠVILI: Poserjem se na to.

SAKEŠVILI: A ni že dovolj, da si se v foyerju?

SAKEŠVILI: Vidva sta taka dreka!

SAKEŠVILI: Mojo ženo si ubil, zato mi vrni bone za samozadovoljevanje.

SAKEŠVILI: Kaj? Nobene tvoje žene nisem ubil!

SAKEŠVILI: Kako ne? Tam leži... (*Pokaže, a seveda takoj opazi, da Sakešvili ni več.*) Ja, kje pa je?

SAKEŠVILI: Na rezervno malico je šla.

SAKEŠVILI: Rezervno malico? Kakšno rezervno malico, če je mrtva?

SAKEŠVILI: A mrtveci nimajo rezervne malice?

SAKEŠVILI: Ne vem. (*Sakešviliju.*) A mrtveci nimajo rezervne malice?

SAKEŠVILI: Kaj me briga, kakšno malico imajo mrtveci! Nobene žene nisem ubil, samo enega iz občinstva.

SAKEŠVILI: Sakešvili, pa veš, da ni lepo ubijati občinstva?

SAKEŠVILI: Ne bojo več prišli. Ker oni so tukaj po lastni volji.

SAKEŠVILI (*mu oči zažarijo, ko zavpije*): Naj živi lastna volja!

SAKEŠVILI: Res si nor.

SAKEŠVILI: Samo, da se ne razve.

SAKEŠVILI: Ne bodo nas več vabili na gostovanja v zaostale države. Ne bo več dodatnih bonov za žele bombone.

SAKEŠVILI: Bolje to, kot pa živeti v tiraniji, zatiranju in enoumju!

SAKEŠVILI (*ga nahruli*): Dovolj je tega drenja! (*Strogo zahteva.*) Kje so moji boni za samozadovoljevanje?!

SAKEŠVILI: Vse sem porabil.

SAKEŠVILI: Nor.

SAKEŠVILI: Nor.

*Sakešvili in Sakešvili drug drugemu strinjajoče prikimata. Sakešvili nena-
doma postane prijazen...*

SAKEŠVILI: Kolega, ali vaju lahko nekaj vprašam?

SAKEŠVILI: Seveda.

SAKEŠVILI: Kar daj.

SAKEŠVILI: Ali sta že bila kdaj v živalskem vrtu?

SAKEŠVILI: To pa že.

SAKEŠVILI: Oh, kolikokrat.

SAKEŠVILI: Vsi Sakešviliji smo šli skupaj.

SAKEŠVILI: Mi tudi.

SAKEŠVILI: No, in kako je ime živalim tam?

SAKEŠVILI: Kakšno neumno vprašanje.

SAKEŠVILI: Ti samo odgovori.

SAKEŠVILI: Ja, Sakešvili.

SAKEŠVILI (*iskreno iz vsega srca*): A te ne prime, da bi zaradi tega vse po vrsti fental? Vse Sakešvilije! In niti enega ne bi pustil!

SAKEŠVILI: Ijoj! (*Se počí z dlanjo po čelu.*)

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Vem, kaj si ti. (*Sakešviliju:*) Vem, kaj je on.

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI (*ponosen, da se je tega domislil*): Ti si množični morilec. (*Sakešviliju:*) Tale je množični morilec.

SAKEŠVILI (*nenadoma na vse grlo zavpije*): Jaz sem STERMECKI!

Sakešvilija se urno odmakneta od njega in ga pozorno opazujeta... Nato...

SAKEŠVILI: Stermecki je sicer čudovito ime...

SAKEŠVILI: ... samo ti ne moreš biti Stermecki.

STERMECKI: Zakaj ne?

SAKEŠVILI: Ne paše vsakemu Stermecki.

STERMECKI: Kako to misliš?

Sakešvili si od blizu ogleda obraz Stermeckega.

SAKEŠVILI: Prenizko čelo imaš.

Nato si še Sakešvili od blizu ogleda obraz Stermeckega.

SAKEŠVILI: In nosnice so preveč narazen.

STERMECKI (*užaljeno*): Neumnost! Imam višje čelo kot vidva, pa tudi nosnice so čisto zadovoljive. Kako pa vidva sploh vesta, kakšen je pravi Stermecki?

SAKEŠVILI: Enkrat sva ga srečala.

STERMECKI (*nejeverno*): Aja? Res? In kakšen je bil?

SAKEŠVILI: Visoko čelo, ozke nosnice.

SAKEŠVILI: Lep...

SAKEŠVILI: ... impozanten...

SAKEŠVILI: ... moški.

SAKEŠVILI: Zelo.

Sakešvilija si prikimata, Stermecki pa prasne v smeh. Sakešvilija ga začudeno gledata.

SAKEŠVILI (*Sakešviliju*): Kaj pa mu je? (*In Stermeckemu*.) Kaj ti pa je?

STERMECKI: To sem vendar jaz!

SAKEŠVILI: Kdo?

STERMECKI: Ja jaz – Stermecki. Mene sta srečala!

SAKEŠVILI: Kaj si pa naredil s čelom?

STERMECKI: Odvežita mi roke, pa vama pokažem.

Sakešvilija se dvomeče spogledata.

STERMECKI: Odvežita, no. Saj so samo roke.

SAKEŠVILI: Ni šans!

STERMECKI: Zakaj ne? Nočeta videti lepega, impozantnega moškega?

SAKEŠVILI: Da boš spet nor.

STERMECKI: Ne bom. Obljubim.

SAKEŠVILI (*Sakešviliju*): Se da kaj takega obljubiti?

STERMECKI: Mislim, da ne. Nisem pa prepričan. (*Se primakne k Sakešviliju in mu zašepče na uho.*) Naj priseže na doživljenjskega predsednika.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Dobra ideja. Prisezi na doživljenjskega predsednika.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

STERMECKI: Prisežem na doživljenjskega predsednika.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: No, prav. Samo če boš spet nor, veš, koga boš izdal.

Sakešvili se skloni in mu odveže roke. Ko ima Stermecki proste roke, si brž odveže še noge – tako osvobojen vstane in se pretegne. Sakešvilija se takoj umakneta korak nazaj.

SAKEŠVILI: Ej, tako se pa nismo zmenili!

STERMECKI: No, kdo je zdaj nor?

Sakešvilija se spogledata in se bedasto gledata, nato...

SAKEŠVILI: Samo Stermecki pa vseeno nisi.

SAKEŠVILI: Ni šans.

STERMECKI: No, bomo videli.

Si položi roko na čelo in dvigne lase visoko nazaj nad lobanjski svod ter se obrne k občinstvu, da ga morejo še drugi občudovati.

STERMECKI: Poglejta!

Sakešvilija se mu približata in napeto buljita v njegov obraz.

STERMECKI: A nisem lep, impozanten možki?

SAKEŠVILI: Kaj vem... Impozanten že mogoče, vendar lep...

SAKEŠVILI: Ta je malo šepava, ja.

SAKEŠVILI: Čelo mogoče – saj ne rečem, vendar...

SAKEŠVILI:... te tvoje nosnice...

STERMECKI: Razširjene so od dihanja.

SAKEŠVILI: Oprosti, meni se ti sploh ne zdiš Stermecki.

STERMECKI: Kdo pa je potem Stermecki?

STERMECKI: Presenečena bosta nad tem, kar vama bom zdaj povedal, ampak vse kaže, da sem jaz.

SAKEŠVILI: Ti?

Stermecki si položi roko na čelo in dvigne lase visoko nazaj nad lobanjski svod ter se obrne k občinstvu, da ga morejo še drugi občudovati.

STERMECKI: Poglejta te idealne nosnice.

Sakešvili in Stermecki se mu približata in napeto buljita v njegov obraz.

STERMECKI: Nosnice mogoče – saj ne rečem, vendar to tvoje čelo...

STERMECKI: A si v mladosti nosil na glavi kaj težkega?

STERMECKI: In ko kdo zakliče: "Stermecki!", mi je vedno tako toplo pri srcu.

STERMECKI: Kako lepo od tebe, da ti je toplo pri srcu, ko me ljudje pokličejo.

STERMECKI: Kaj pa govoriš?

STERMECKI (*zelo prepričano vase*): No, zdaj pa se le naglejta...

Stermecki si položi roko na čelo in dvigne lase visoko nazaj nad lobanjski svod ter se obrne k občinstvu, da ga morejo še drugi občudovati. Svečano oznani občinstvu...

STERMECKI: Dame in gospodje: Stermecki!

Stermecka se mu približata in najprej napeto buljita v njegov obraz. Nato storita enako kot on. Vsi trije se v enaki pozi razkazujejo občinstvu. Pride Sakešvili in se postavi za njimi, da je ne vidijo, in jih opazuje.

STERMECKI: A smo lahko vsi trije Stermecki?

STERMECKI: Potem bi pa res imeli vsi trije isto ime.

STERMECKI: Najbrž nismo mi krivi, če smo vsi trije lepi, impozantni moški.

Sakešvili zavpije na njih, da kar poskočijo...

SAKEŠVILI: Bedaki!

Stermecki se takoj obrnejo k njej.

SAKEŠVILI: Se vam je popolnoma utrgalo?

STERMECKI: Zakaj?

SAKEŠVILI: Vsi ste naenkrat Stermecki?

STERMECKI: Ja.

SAKEŠVILI: Niste Stermecki.

STERMECKI: Seveda smo! Poglej to čelo.

STERMECKI: Ne morete biti Stermecki. Stermecki so že zdavnaj izumrli.

STERMECKI: Pha, izumrli, kaj pa še!

STERMECKI: Na koncu boš rekla, da to ni ljudski demokratični cirkus Stermecki...

STERMECKI: Da sploh nimamo doživljenjskega predsednika Stermeckega.

STERMECKI (*skloni glavo*): Hvala mu.

STERMECKI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Seveda ne.

STERMECKI (*nenadejano izbruhne, skače okoli Sakešvili in s prstom kaže nanjo*): Njo zvežita! Zvežita ta drek! Ona ni Stermecki!

STERMECKI: Stermecki je zmešan.

STERMECKI: Pičil ga je stermecki.

SAKEŠVILI: Boste že nehali s tem Stermeckim!

STERMECKI (*s tal pobere vrv*): Torej ti, draga ženička, meniš, da nismo Stermecki?

Vsi trije Stermecki se pričnejo preteče bližati Sakešvili.

SAKEŠVILI (*v strahu*): Kaj boste s to vrvjo?

STERMECKI: Torej ti nisi Stermecki?

SAKEŠVILI (*se mu zadenjsko umika*): Povej – kaj boste z vrvjo?

STERMECKI (*je že tik ob njej – grozeče*): No, povej, kaj – torej – SI – če nisi
STERMECKI?

SAKEŠVILI (*se odmakne in ponosno zaluča pest v zrak ter zavpije*): Jaz sem
SAKEŠVILI!

Stermeckemu pade vrv iz rok. Vsi trije se ustavijo in jo zaprepadeno pogledajo. Ona jim srborito vrača pogled. Tako obstojijo. Vsake toliko hoče kateri od Stermeckih kaj reči, a si zadnji hip premisli. Končno Stermecki stopi na rob odra. Z roko si gre zamišljeno skozi lase, nato pa se odsotno zazre v daljavo. Čez čas začne...

STERMECKI: Če je temu tako...

Stermecki se mu pridruži in se tudi on odsotno zazre v daljavo.

STERMECKI: ... potem pa nam ni pomoči.

SAKEŠVILI: Zakaj?

STERMECKI: Prejšnje življenje je vdrlo v tole?

STERMECKI: Ali pa tole v prejšnje?

STERMECKI: Tega sem se bal.

STERMECKI: V ustroju časa in prostora je zazijala luknja.

SAKEŠVILI: Kakšno življenje je vdrlo? Kakšna luknja?

STERMECKI (*vzdihne in si zamišljeno gre skozi lase*): Hm, tole bo težje fiksirati.

STERMECKI: Misliš? Kaj pa če pozabimo in gremo naprej?

STERMECKI (*odkima*): Prepozno. Pojavilo se je diametralno nasprotje.

SAKEŠVILI: Kaj pa blebetate? Kaj me strašite?

STERMECKI (*njej*): Samo trenutek... (*In nezadovoljno Stermeckemu:*) Sem rekel, da mi nekaj v tej enačbi zbuja nelagodje.

STERMECKI (*razočarano*): Drugič pa ti napiši boljšo.

STERMECKI: Ni ti treba biti zdaj užaljen. Vsi hočemo le najboljše za naš cirkus. Stermecki!

STERMECKI: Da?

STERMECKI: Kako je?

STERMECKI: Trenutek.

Stermecki naredi nekaj telovadnih vaj.

SAKEŠVILI: Kaj počne?

STERMECKI: Preverja se.

Stermecki gre k Stermeckima in zadovoljno javi...

STERMECKI: Delam.

SAKEŠVILI: Zakaj?

STERMECKI (*ji naredi s prstom*): Pst!

Stermecki se odsotno zazre v daljavo, v isto smer kot Stermecka...

STERMECKI: Stroj smo. Naše aorte so tekoče žice, srce črpalka in možgani računalnik. Zrak je naše gorivo.

SAKEŠVILI: Kdo nas je sestavil? Za koga delamo? In kaj?

STERMECKI, STERMECKI: Ko bi to vedeli...

STERMECKI: ... bi bilo vse takoj lažje...

STERMECKI, STERMECKI: ... in smiselno...

STERMECKI: ... zdaj pa samo tavanja...

STERMECKI, STERMECKI... mrak in zidovi...

STERMECKI: ... prepadi in slovesa.

Stermecki se obrnejo k občinstvu in povedo...

STERMECKI, STERMECKI, STERMECKI: Eno samo slovo.

SAKEŠVILI (*vzdihne*): Ves čas...

STERMECKI: Jaz vem.

Ostali se obrnejo k njemu.

STERMECKI: Kaj veš?

STERMECKI: Kdo nas je sestavil in za koga delamo?

SAKEŠVILI (*razburjeno stopi bliže k njemu*): Kdo? Kdo?! Za božjo voljo!

STERMECKI (*iz njega bruhne*): Doživljenjski predsednik Sakešvili!!

Vsi trije Sakešviliji padejo v gromoglasni krohot. Tako se smejuje, da se držijo za trebuhe. Sakešvili jih začudeno gleda. Ne ve, kaj bi si mislila, kaj bi rekla ali naredila... Vsake toliko nemočno pogleda občinstvo. Čez čas se zasliši glasba. Sakešviliji se umirijo, primejo čez ramena in se zavrtijo v sakešvilskem kolu. Glasno zapojejo pesem 'Hvala mu', v kateri je edino besedilo "Hvala mu". Dokler jih Sakešvili ne prekine.

SAKEŠVILI (*jezno*): Dovolj, bedaki!

SAKEŠVILI: A ne maraš sakešvilskega kola?

SAKEŠVILI: To je naša najimenitnejša narodna pesem.

SAKEŠVILI: Spominja me na otroštvo.

SAKEŠVILI (*Sakešvili*): Sakešvili – pridi, zaplešimo!

SAKEŠVILI: Pusti me!

SAKEŠVILI: A si res mislila, da smo Stermecki?

SAKEŠVILI: Dajte mi mir.

SAKEŠVILI: Ženička moja, saj je bila samo šala...

Jo hoče pobožati, a ona se izmakne.

SAKEŠVILI: Otročji si.

SAKEŠVILI: Ne bodi takšna, no...

Jo spet hoče pobožati, a mu ona zbije roko.

SAKEŠVILI: Pusti me.

Sakešvili jezno odvihra z odra. Sakešvili pa za njo.

SAKEŠVILI: Sakešvili, no, počakaj! Ženička moja... Ne jezi se, no...

Sakešvilija izgineta za zaveso...

SAKEŠVILI: Kaj se pa ta kuja?

SAKEŠVILI (*se pači*): Ja, ker ni zvezda, ne. Ker ni štange, ne.

SAKEŠVILI: A nima rezerve?

SAKEŠVILI: Saj si jo prodal.

SAKEŠVILI: Kako naj bi vedel, da je rezervna?

SAKEŠVILI: Sit sem tega. Zdaj si začel še rezervne rekvizite prodajati.

SAKEŠVILI: Nisem jaz.

SAKEŠVILI: Kdo pa?

SAKEŠVILI: Stermecki.

Prihiti Sakešvili. Strogo in odločno zahteva...

SAKEŠVILI: Obljubili smo predstavo in besedo bomo držali!

SAKEŠVILI: Jaz nisem nič obljubil. (*Pokaže na občinstvo*.) Smo koga silili, da pride?

SAKEŠVILI: Tišina! Celó življenje smo se pripravljali na ta trenutek!

SAKEŠVILI: Ampak...

SAKEŠVILI: Kaj ampak? Nič 'ampak'. (*Po vojaško ukaže*.) V vrsto!

Sakešvilija se postrojita v vrsto. Sakešvili si ju ogleda in popravi, kar je treba – držo, ovratnik, zapre gumb itd. Nato stopi naprej pred občinstvo in svečano najavi.

SAKEŠVILI: Dame in gospodje – žalovanje!

Sakešvilijema se obraza takoj razpotegneta v neznansko žalost.

SAKEŠVILI: Pa da vidimo...

Sakešvili se obrne na petah in si ju strogo ogleda.

SAKEŠVILI: Sakešvili!

SAKEŠVILI Ja?

SAKEŠVILI: Kako to žaluješ?

SAKEŠVILI: Kaj pa je narobe?

SAKEŠVILI: Kje so solze?

SAKEŠVILI: Ne morem takoj.

SAKEŠVILI: Kako ne moreš takoj?

SAKEŠVILI: Rabim čas.

SAKEŠVILI: In če te vmes fotografirajo? Kako bo to izgledalo v medijih?

SAKEŠVILI (*hinavsko*): Kot da mu je prav.

SAKEŠVILI (*zagrozi*): Sakešvili, drži...

SAKEŠVILI: Tišina! Ja, kot da ti je prav, da ga ni več! Celi svet bo izvedel, da te en drek briga za našega velikega doživljenjskega predsednika!

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Saj se trudim, pa ne gre! (*Se kremži.*)

SAKEŠVILI (*ga lopne, da ga opomni, kaj mora reči*): Hvala mu!

SAKEŠILI (*hitro skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*hinavsko namigne*): Privošči mu, da je mrtev.

SAKEŠVILI: Hinavec!

SAKEŠVILI: Tišina! Mirno! Kaj se to pravi? A naj inšpekcijo za žalovanje pokličem?

Sakešvilija se takoj postavita nazaj v vrsto in otrpneta v pozi 'mirno'. Sakešvili stopi do Sakešvilija in ga nahruli točno v obraz.

SAKEŠVILI: To je eno navadno amatersko sranje!

SAKEŠVILI: Ne morem brez čebule!

SAKEŠVILI: Ne rabiš čebule. Čutiti moraš, razumeš – čutiti. Moraš prodreti v samo tkivo bolečine. Zakaj se ona rodi v tebi? Kje je njen izvir? Od kod se ona hrani? Kje se ona manifestira?

SAKEŠVILI (*zbežano*): Kaj?

SAKEŠVILI (*izgubi potrpljenje in ga znova nahruli*): Mora se v vseh ozirih videti, da živalsko trpiš! (*Se ustavi, zajame sapo, ker se je nekaj odločil.*) Takole, poglej...

Sakešvili stopi pred občinstvo, si hlastno z glave strga obvezo in jo zažene na pod. Nato prične vzdihovati, stokati, jamrati, smrkati, jokati, tuliti, se prijemati za srce in glavo, vleče si kožo z obraza, puli lase, tolče po sebi ter vije roke v neznosni bolečini... V glavnem – njegovo žalovanje je mojstrovina.

SAKEŠVILI (*zmagoslavno pokaže nase*): Žalovanje, dame in gospodje! (*Sakešvili sam zaploska občinstvu, da bi ga spodbudil k aplavzu. Trkne s petami in se prikloni.*)

SAKEŠVILI (*občinstvu in kolegoma na odru*): Hvala, hvala, hvala... (*Teatralno meče poljube na vse strani, širi roke in se priklanja.*) Zelo prijazno. Hvala. Hvala...

SAKEŠVILI (*tišje Sakešviliju*): Joj, mi gre na živce.

SAKEŠVILI (*občudujoče*): Žalovati pa zna.

SAKEŠVILI (*se obregne*): Če ne bi bilo mene, bi še zdaj posiljeval po taboriščih.

SAKEŠVILI (*se ves žareč od navdušenja obrne k Sakešviliju*): Si videl?

SAKEŠVILI: Ne. Stran sem gledal.

SAKEŠVILI: Tišina! Naredila bosta sramoto celemu sakešvilskemu narodu!

SAKEŠVILI: Jaz že ne.

SAKEŠVILI: Tudi pri tebi je treba marsikaj popraviti.

SAKEŠVILI: Kaj?! Tako kot je meni hudo za našim doživljenjskim predsednikom, ni nikomur.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Ja, hvala mu. V osnovni šoli so vedno mene izbrali, ko se je kak doživljenjski predsednik stegnil.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Hvala, ja. Ste videli video s praktičnimi prikazi, kako se mora na stadionih žalovati za doživljenjskimi predsedniki?

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala jim.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala jim.

SAKEŠVILI: Kdo je v tretji vrsti na južni tribuni?

Sakešvili izvleče pištolo in jo nameri Sakešviliju v sence.

SAKEŠVILI: A boš ti začel sklanjati glavo, tako kot je treba?

SAKEŠVILI: Saj sem.

SAKEŠVILI (*mu zabrusti*): Ne, pa nisi!

SAKEŠVILI (*trmasto*): Pa sem.

SAKEŠVILI (*napne petelina*). Ne bom dvakrat rekel...

Sakešvili takoj skloni glavo tako, kot je treba.

SAKEŠVILI (*zadovoljno*): No, vidiš, saj gre. (*Še zahteva...*) Besede?

SAKEŠVILI: Hvala mu.

SAKEŠVILI: Vidiš, njega en drek briga za velikega predsednika! (*Pokaže na Sakešvilija.*)

SAKEŠVILI: Mene?

SAKEŠVILI: Če bi bil res tako dober, bi bil na igrišču.

SAKEŠVILI: Ti, ki niti solz nimaš!

SAKEŠVILI: Imam. Res da malo zamujajo, a so večje kot tvoje.

SAKEŠVILI: Aja – večje? Večje? No, potem pa pokaži! (*Ga izzove.*)

Postavita se drug proti drugemu in si zastrmita naravnost v oči.

SAKEŠVILI: Bosta nehala drekariti? Slišita? Niti zahvalila se nista velikemu predsedniku! Evo, spet sem ga omenil, pa nič... Slišita?! Tepca... Hvala mu! Hvala muuuu!! Miiiiirno...! Marš v vrsto!

Sakešvili peni in jima grozi z revolverjem, a Sakešvilijev to ne gane, nepremično buljita drug v drugega.

SAKEŠVILI: No, kaj je zdaj?

SAKEŠVILI: Zdaj bo... *(Se napenja.)*

SAKEŠVILI: Moja je že na licu...

SAKEŠVILI: Zdaj bo... zdaj...

Zasliši se prdec.

SAKEŠVILI: Šmentani vrag, kaj je bilo tole?!

Sakešvili slabe vesti izbruhne...

SAKEŠVILI: To je zaradi teh prekletih solz!

SAKEŠVILI *(zgroženo)*: Sakešvili, kako si ga mogel spustiti v takem trenutku?

SAKEŠVILI: Napel sem se in...

SAKEŠVILI: Ti veš, kaj te zdaj čaka? *(Uperi vanj revolver.)*

SAKEŠVILI *(radostno)*: Smrt?

SAKEŠVILI *(ga nahruli in odmakne revolver)*: Nobene usluge ti ne bomo delali!

SAKEŠVILI: Kaj pa? Samomor?

SAKEŠVILI: Za samomor moraš imeti bon.

SAKEŠVILI: Kaj pa? Taborišče?

SAKEŠVILI: Taborišče je v primeru, če se premakneš. *(Pospravi revolver.)*

SAKEŠVILI *(nesrečno)*: Kaj pa?

SAKEŠVILI: Zablembo vseh posterjev našega velikega doživljenjskega predsednika.

SAKEŠVILI: Oooooo...! (*To spoznanje ga zlomi – v bridkem trpljenju pade na kolena in zajoče.*) Neeee! Samo tega ne!

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo in jokavo*): Hvala mu... (*In takoj spet nesrečno.*) Ne posterjev, ne zdaj, ko ga ni več... (*Bridko hlipa.*)

SAKEŠVILI: Žal. Tako velevajo zakoni.

SAKEŠVILI (*pogleda Sakešvilija*): Zaradi enega samega malega...?

Sakešvili mu prikima.

SAKEŠVILI: Pa saj me ni treba prijaviti.

SAKEŠVILI: Oprosti, to je prevelika reč.

SAKEŠVILI (*vstane in ga roti*): Daj no, Sakešvili – bodi milosten. Vsak po svoje kaže žalost.

SAKEŠVILI: Mater sakešvilsko, ta zvok je nedopusten! (*Si gre z roko živčno skozi lase.*)

SAKEŠVILI: Sakešvili je prodal vse rekvizite, izpustil živali in se podelal v foyerju...!

SAKEŠVILI (*pamfletarsko*): Podelal sem se v čast našemu velikemu doživljenjskemu predsedniku!

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*zaprepadeno*): Sakešvili, tebi se je res zmešalo...

SAKEŠVILI: Tišina že enkrat! Tišina! Mirno! To je cirkus, ne pa tržnica!
Alo, mirno! Slišita? Mirnooo!!

Sakešvilija se nejevoljno postavita v držo 'mirno'.

SAKEŠVILI: Zaprita že enkrat svoja umazana gobca! (*Stopi k Sakešviliju in mu v obraz pove.*) Žalost je eksaktna znanost. Kaj nas uči? Da smo tukaj notri vsi Sakešviliji! (*Se potrka po prsih, nato se obrne k Sakešviliju.*) Sakešvili, kakšno oceno si imel v osnovni šoli iz predmeta 'žalovanje v primeru smrti doživljenjskega predsednika'?

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*žalostno*): Slabo.

SAKEŠVILI: Ker si prdel, mrha nehvaležna!

SAKEŠVILI (*se veselo pohvali*): Sem bil pa prvi na državnem tekmovanju iz njegovega življenjepisa. Pa vsi vemo, kako je to težko, ker se ves čas spreminja!

SAKEŠVILI (*nejeverno zmaje z glavo*): Kako so te sploh sprejeli v cirkus?

SAKEŠVILI (*to ga prizadene*): Vse življenje sem že nekaj slabšega kot drugi, ker ne znam dobro žalovati. Pa kaj, če ne morem takoj potočiti solze. Pa kaj, če izpuščam pline med žalovanjem. Kdo pa vidi v mojo notranjost, koliko mi je zares hudo?!

SAKEŠVILI: Raje ne bi gledal v tvojo notranjost.

SAKEŠVILI: A bi pristal na preizkus z detektorjem laži?

SAKEŠVILI: Nočem na natezalnico!

SAKEŠVILI: Sakešvili, kaj si bojo pa ljudje mislili?

SAKEŠVILI: Da smo butasti Stermecki.

SAKEŠVILI: Ja, ti so res eni čudni tiči! Skoraj vsi so že Sakešviliji.

SAKEŠVILI: A torej niso izumrli?

SAKEŠVILI: En je še.

SAKEŠVILI: Samo ta je v tujini.

SAKEŠVILI: Kje pa?

SAKEŠVILI: V tujini.

SAKEŠVILI: Mislim, kje pa – kje je zdaj?

SAKEŠVILI: Baje je v nekem cirkusu za rekviziterja.

Nastane tišina. Sakešvilija se kot v nekem novem spoznanju zagledata v Sakešvilija. Ta začne mencati in drsati z nogo po tleh. Nato se urno požene v beg.

SAKEŠVILIIJA: Izdajalec!

Sakešvilija se poženeta za njim. Vpijejo in se lovijo med občinstvom. Sakešvilija izvlečeta revolverja in pričneta streljati na Sakešvilija. Ta jima ne bodi len vrne. Nastane pravi strelski obračun. Dokler Sakešvili ne pobegne skozi vrata dvorane, onadva pa hajdi takoj za njim. Za kak trenutek se še slišijo strelji in vpitje. Še preden pa direndaj zunaj potihne, na oder veselo privriska Sakešvili. Oblečena v enako dolgočasno obleko kot Sakešviliji poskakuje in strelja v zrak ter radostno vzklika...

SAKEŠVILI: Juhu! Juhu! Juhuhuhuhu!! Živela ženin in nevesta! Živela...!

Se nenadoma začudena ustavi...

SAKEŠVILI: Kaj pa? Kaj...? (*Se zmedeno ozira naokoli, nato vpraša občinstvo.*)
Kaj ni poroka? Zdelo se mi je, da slišim streljanje, pa sem mislila...
(*Njen obraz postane otožen.*) Ko je poroka, dobimo bone za srečo.

Nato pospravi revolver in sede na skalo... vzdihne... in čez hip prične...

SAKEŠVILI: Jaz sem Sakešvili, ki lahko rojeva otroke. Pri nas ni spolov, je le spol doživljenjskega predsednika. (*Skloni glavo.*) Hvala mu. Ljubezen je samo ena. Tista do našega velikega doživljenjskega predsednika. (*Skloni glavo.*) Hvala mu. Če te ujamejo, da ljubiš koga drugega, ti vzamejo ime. Brez imena pa moraš v taborišče. (*Vstane in pamfletarsko pove.*) Naša čustva, razmišljanja in dejanja ne smejo izražati ničesar drugega razen spoštovanja do našega doživljenjskega predsednika Sakešvilija! (*Skloni glavo.*) Hvala mu. (*Sede.*) Preden sem se poročila, sem nekaj časa delala v taborišču. Tam preživiš, če si Sakešvili, drugače pa ne. Morala sem ugotovljati, kateri od Nesakešvilijev je ohranil željo do svojega dostojanstva. Če sem pri komu opazila kaj takšnega, sem ga takoj prijavila.

Tam sem spoznala svojega moža.

Ne boste verjeli, kje vse ljudje skrivajo svoja dostojanstva. V najpreprostejših rečeh: v zemlji, soncu, kamnih, v letnih časih... v drobčenih steninah, bolhah, pajkih... v vsakodnevnih predmetih... žlici, glavniku, igli... v spominu – ena sama misel na dom je dovolj, ena sama misel na ljubljeno osebo, verz, filozofski rek...

Ni bilo lahko delo. Najprej sem morala premagati svoje dostojanstvo. (*Vstane in pamfletarsko pove:*) Jaz sem svoje dostojanstvo premagala tako, da sem se dala posiliti že kot rosno mlada deklica! (*Sede nazaj in razloži občinstvu:*) Sakešviliji, ki posiljujejo, dobijo bone za vino. Današnje generacije Sakešvilijev se že rodijo s pravo vrednoto dostojanstva. Posiljujejo le še priseljence.

Nenadoma zasliši šum in se obrne. Z leve strani odra, skrit za zaveso, se pojavi Sakešvili. Nagne se le toliko naprej, da ga vidi le delček. Glasno šepetata...

SAKEŠVILI: Pst! Pst!

SAKEŠVILI (*presenečeno vzklikne*): Sakešvili?!

SAKEŠVILI: Pst!

SAKEŠVILI: A te nista ujela?

SAKEŠVILI: Kaj misliš?

SAKEŠVILI: Zakaj pa se skrivaš?

SAKEŠVILI: Pst! Sem pridi.

SAKEŠVILI: Zakaj?

SAKEŠVILI: Pridi, no. Nekaj važnega ti bom povedal.

SAKEŠVILI: Daj mir, nor si!

SAKEŠVILI: Nisem. Pridi sem, no. *(Ji maha z roko, naj vendar pride.)*

SAKEŠVILI: Zakaj pa ti ne prideš sem?

SAKEŠVILI: Bolj varno je tu. *(Se ozira naokoli v strahu, da ju kdo ne opazuje.)*
Pridi no.

SAKEŠVILI: No, prav.

Sakešvili nerada gre do Sakešvilija. Sicer nehata šepetati, a pogovor še nekaj časa ohrani dobršno mero zaupnosti.

SAKEŠVILI: Kaj je?

SAKEŠVILI: Prišla je direktiva od zgoraj...

SAKEŠVILI: Zgoraj? *(Pogleda v strop.)*

SAKEŠVILI: Ne glej gor, no. Tako se samo reče. Pomembna je direktiva.
Poslušaj. *(Se ves čas v strahu ozira naokoli, da ju kdo ne bi zalotil.)*

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Ne bomo več Sakešviliji.

Sakešvili se prične smejati.

SAKEŠVILI: Pst!

SAKEŠVILI: Če pa take razdiraš!

SAKEŠVILI: Smej se, ja. Samo ko se boš naslednjič komu predstavila, pazi – lahko te stane glave.

Te besede in način, kako jih je Sakešvili povedal, Sakešvili zresnijo in prestrašijo...

SAKEŠVILI: Kako to? Kako to, da ne bomo več Sakešviliji?

SAKEŠVILI: Ja, stari bedak je mrtev.

SAKEŠVILI: Stari bedak?

SAKEŠVILI: Ja, Sakešvili – predsednik, ne.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Pusti zdaj to. Pijavka je crknila.

SAKEŠVILI (*se zgrozi*): Kako pa govoriš o njem?

SAKEŠVILI: Saj je res.

SAKEŠVILI: Res si zmešan.

SAKEŠVILI: Tvoj mož se zdaj piše drugače.

SAKEŠVILI: Kako?

SAKEŠVILI: Ne vem. Lahko je kar koli.

SAKEŠVILI: Stermecki?

SAKEŠVILI: Tvoj mož je gotovo kaj drugega.

SAKEŠVILI: Zakaj to misliš?

SAKEŠVILI: Veliko ve o tujini.

SAKEŠVILI (*prepričano*): On nima pojma o tujini.

SAKEŠVILI: Mogoče kdaj prej, zdaj pa je drugače. Veš, da tukaj ljudje dobivajo delo za svoj denar?

SAKEŠVILI (*nejeverno*): Veš da. Ti je on to rekel?

SAKEŠVILI: Slišal sem, ko sem bil v nezavesti. Rekel je, da je naše kmetijstvo uničilo vodstvo.

SAKEŠVILI: In ti to verjameš?

SAKEŠVILI: Saj ti pravim, da sem bil v nezavesti. Pa ti? A ti res verjameš, da sem nor?

SAKEŠVILI: Podelal si se v foyerju.

SAKEŠVILI: Sila je bila.

SAKEŠVILI: Gledalca si fental.

SAKEŠVILI: Joj, si malenkostna.

SAKEŠVILI: Vse živali si izpustil, rekvizite prodal... Kje sploh imaš denar?

SAKEŠVILI: Zapravil.

SAKEŠVILI: Zakaj?

SAKEŠVILI: Za bone.

SAKEŠVILI (*presenečeno*): A jih tukaj imajo?

SAKEŠVILI: Na črnem trgu se da vse dobiti.

SAKEŠVILI: In za kaj?

SAKEŠVILI (*pomenljivo*): Saj veš, za kaj.

SAKEŠVILI: Res si nor.

SAKEŠVILI: Oprosti.

SAKEŠVILI: Moral bi na odvajanje.

SAKEŠVILI: Saj sem bil.

SAKEŠVILI: Ni ravno uspelo, kaj?

SAKEŠVILI: Če pa tako uživam!

SAKEŠVILI: Mogoče se ti zaradi tega meša.

SAKEŠVILI: V glavnem, prekleto pazi, vsi smo zdaj nekaj drugega.

SAKEŠVILI: Kako pa sploh veš, da je v resnici tako? (*Se odmakne od njega.*)
A me preizkušaš?

SAKEŠVILI: Ne. Stvar je resna. Morava ugotoviti, kaj smo po novem. Se še ne ve. Bijejo se intenzivni notranji boji. Več frakcij je in vsaka vleče na svojo stran. Lahko smo kar koli: Colbert, Sirotka, Jodorowski, Conti, Bratko, Sonnenlietner, Spraga, Zorba, Milivojević, Kuntner, Johannson, Bela, Bono, Strummer, Suko, Parker, Strauss, Alvarez, Stroboskovski, Fujimoto, Blake, Varga, Tibodabo, Weber, Jing, Miklavec... A nisi ti bila včasih Miklavec?

SAKEŠVILI: Ne. To je bil mož. Jaz sem Loebe.

Sakešvili naveličano vzdihne in prične zamišljeno korakati sem in tja čez oder. Sakešvili ji sledi.

SAKEŠVILI: Kolikokrat še?

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Bomo morali zamenjati.

SAKEŠVILI: A ti si zamenjala?

SAKEŠVILI: Seveda. Saj ti pravim, da sem bila Loebe.

SAKEŠVILI: Jaz še nisem.

SAKEŠVILI: A ti si že ves čas Sakešvili?

SAKEŠVILI: Ja.

SAKEŠVILI: Torej so bili že tvoji starši Sakešvili?

SAKEŠVILI: Ne.

SAKEŠVILI: Kaj pa?

SAKEŠVILI: Ne vem.

SAKEŠVILI: Kako ne veš?

SAKEŠVILI: Nisem jih poznal.

SAKEŠVILI: Potem si Nesakešvili.

Sakešvili jo začudeno pogleda, nato se zamisli... čez čas...

SAKEŠVILI: Potem si tudi ti Nesakešvili.

SAKEŠVILI: Jaz sem Loebe.

SAKEŠVILI: Leobe ni Sakešvili.

Tišina... gledata v občinstvo... čez čas...

SAKEŠVILI: Naš veliki doživljenjski predsednik tudi ni bil Sakešvili.

SAKEŠVILI: Kaj pa? Stermecki?

SAKEŠVILI: Ne. Mislim, da je bil Bauman.

Tišina.

SAKEŠVILI (*skloni glavo in tiho reče*): Hvala mu.

Sakešvili zavije z očmi. Tišina...

SAKEŠVILI: Kdo pa je Sakešvili?

SAKEŠVILI: Sakešvili je bil njegov morski prašiček.

SAKEŠVILI: Šment, vedno se mi je zdelo to ime sila čudno!

SAKEŠVILI: Strašno je bil navezan nanj. Zelo rad ga je imel. Oče ga je pretepal...

SAKEŠVILI: Ubogi prašiček.

SAKEŠVILI: Ne prašička, Sakešvilija.

SAKEŠVILI: Aja, Baumana.

SAKEŠVILI: Baumana, ja.

SAKEŠVILI: Njegova zgodba je žalostna.

SAKEŠVILI: Čigava?

SAKEŠVILI: Od Stermeckega.

SAKEŠVILI: Kaj ima pa on zdaj s tem?

SAKEŠVILI: Stermecki je njegov pravi oče.

SAKEŠVILI: Zakaj pa je Sakešvili bil Bauman? A je Stermecki tudi bil morski prašiček? A so obema dali potem ime Bauman?

SAKEŠVILI: Tega pa ne vem. Vem samo, da je Stermecki sestavljenka iz dveh priimkov.

SAKEŠVILI: Katerih?

SAKEŠVILI: Ster in Mecki.

SAKEŠVILI: No, saj tudi Sakešvili bi lahko bila.

SAKEŠVILI: Ne, Sakešvili je ena sama beseda.

SAKEŠVILI: Kaj pa Bauman?

SAKEŠVILI: V redu je, hvala. Zakaj vprašaš?

*Se pričneta režat. Ko se umirita, opazita, da poleg njiju stojita Sakešvilija.
Najprej se nekaj trenutkov merijo z očmi...*

SAKEŠVILI: Zdravo.

SAKEŠVILI: Zdravo kdo?

SAKEŠVILI: Ja, vidva.

SAKEŠVILI: Kdo – midva?

SAKEŠVILI: Vidva...

SAKEŠVILI: Kdo pa sva midva?

SAKEŠVILI: Ja vidva, kdor pač sta.

SAKEŠVILI: A ne veš?

SAKEŠVILI: Seveda vem.

SAKEŠVILI: No, kdo je ona?

SAKEŠVILI: Ja, kdo si ti?

SAKEŠVILI: Kaj te briga! Ti povej?!

SAKEŠVILI: Ti prva.

SAKEŠVILI: Ti prvi.

SAKEŠVILI: Ti.

SAKEŠVILI: Ne črhni niti besede, dokler ne izveva, s kom imava opravka.

SAKEŠVILI: Veš kaj, ne bosta se izmazala. Midva dobro veva, kdo sva.

SAKEŠVILI: No, kdo?

SAKEŠVILI: Na limanice naju pa ne boš! Midva veva, vidva pa ne.

SAKEŠVILI: No, potem pa povejta!

SAKEŠVILI: Aha – da bi bila potem vidva isto? Ni šans.

SAKEŠVILI: Če bi vedela, bi takoj povedala.

SAKEŠVILI: Kaj boš ti govorila, ko pojma nimaš, kdo si.

SAKEŠVILI: No, kar lepo povejta. Nič ne bo hudega.

SAKEŠVILI: O, tako pa to ne gre.

SAKEŠVILI: O, seveda gre.

SAKEŠVILI: Misliš?

SAKEŠVILI: Absolutno.

SAKEŠVILI: Nista ravno prepričana.

SAKEŠVILI: O, pa še kako sva prepričana! Tako prepričana, da natanko veva.

SAKEŠVILI: No, pa povejta.

SAKEŠVILI: Sem rekel – vidva prva...

Tišina.

SAKEŠVILI: Nekdo bo moral.

SAKEŠVILI (*vzdihne*): Ja, nekdo bo moral.

SAKEŠVILI: Kaj pa če...

SAKEŠVILI (*takoj zapopade*): Ja?

SAKEŠVILI: ... sva midva... tisto od prej?

SAKEŠVILI: Kaj pa je tisto od prej?

SAKEŠVILI: Ja, no... tisto od prej.

SAKEŠVILI: Prej prej ali zdaj prej?

SAKEŠVILI: Mislim, da prej prej. A je zdaj prej kaj drugače?

SAKEŠVILI: Mogoče.

SAKEŠVILI: Mislita?

SAKEŠVILI: Kaj vem. Sta vidva zdaj isto kot prej?

SAKEŠVILI: Hm... ne vem. A bi morala biti?

SAKEŠVILI: Nič vama ni treba. Samo bodita, kar sta.

SAKEŠVILI: Saj sva. Z dušo in telesom.

SAKEŠVILI: In kaj je to?

SAKEŠVILI: Telo je to, kar vidita, duša pa je tisto nevidno znotraj nas.

SAKEŠVILI: In kako se vse to skupaj imenuje?

SAKEŠVILI: Pa kaj je to tako važno?! Sem, kar sem!

SAKEŠVILI: Ja, saj tudi midva. Samo...

SAKEŠVILI: Samo kaj?

SAKEŠVILI: Da ni to kaj napačnega?

SAKEŠVILI: Ah, bejži, bejži, deset let smo že skupaj v tem cirkusu. Ni vrag, da se ne bi znali zmeniti.

SAKEŠVILI: Devet let? A ni več?

SAKEŠVILI: Ne, natanko osem.

SAKEŠVILI: Ja, dolgih sedem.

SAKEŠVILI (*Sakešvili*): A se tudi tebi zdi šest?

SAKEŠVILI: Ja, res je, bo že kakih pet.

SAKEŠVILI: Štiri leta hitro minejo.

SAKEŠVILI: Naslednji mesec dopolnimo tri.

SAKEŠVILI: Dve ni tako velika številka.

SAKEŠVILI: Skupaj smo že celo leto.

SAKEŠVILI: Ko bo za nami prvi mesec, bo dosti lažje.

*Za hip umolknejo. Zdi se, da jih nekaj hudo bega...
Prvi se zdrami Sakešvili.*

SAKEŠVILI: No, torej, kako je ime tvoji ženi?

SAKEŠVILI: Naj sama pove. No, draga?

SAKEŠVILI: Tebe je vprašal. A si pozabil?

SAKEŠVILI: Dame imajo prednost.

SAKEŠVILI: Pri nas spolov ni.

SAKEŠVILI: Kje pri vas?

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Kje pri vas? Kako se imenujete?

Nastane tišina. Nenadoma si Sakešvili prične odpenjati hlače.

SAKEŠVILI: Kaj pa počneš?

SAKEŠVILI: Slačim hlače.

SAKEŠVILI: Zakaj?

SAKEŠVILI: Podelal se bom.

SAKEŠVILI: Tukaj?!

SAKEŠVILI: Si nor?! Ni šans!

SAKEŠVILI: Saj to ni foyer!

SAKEŠVILI: Samo režiser se lahko podela na odru.

Sakešvili spusti hlače in počepne.

SAKEŠVILI: Da si ne bi drznil!

SAKEŠVILI: Daj, no, Sakešvili, saj ne moreš tako.

SAKEŠVILI (*se obrne k občinstvu, dvigne roke in oznani*): Dame in gospodje, rekviziterju se je zmešalo!

SAKEŠVILI: Kako – rekviziterju?

SAKEŠVILI: Ja njemu, ne. *(Pokaže na čepečega Sakešvilija.)*

SAKEŠVILI: Jaz sem rekviziter.

SAKEŠVILI: Ja, on.

SAKEŠVILI: Vsak, ki se mu zmeša, je rekviziter.

SAKEŠVILI: Aja?

SAKEŠVILI: Ja.

SAKEŠVILI: Jaz sem pa mislila...?

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Da je to služba.

SAKEŠVILI: Smešno! Zakaj pa?

SAKEŠVILI: Ker uporabljamo rekvizite in rabimo rekviziterja, da skrbi za njih.

SAKEŠVILI: A jih imamo?

SAKEŠVILI: Ne.

SAKEŠVILI: No, vidita.

SAKEŠVILI: Ampak to samo zato, ker se je rekviziterju zmešalo in jih je prodal.

SAKEŠVILI: Na črnem trgu?

SAKEŠVILI: Črnem, ja. Kaj je važna barva.

SAKEŠVILI: Črna sploh ni barva.

SAKEŠVILI: In zakaj, vas vprašam?

SAKEŠVILI: Tako je to na tem svetu.

SAKEŠVILI: Sprašujem, zakaj je prodal rekvizite?

SAKEŠVILI: Ja, ker se mu je zmešalo.

SAKEŠVILI: No, vidite. In tudi ta bi jih prodal, zdaj ko je zmešan.

SAKEŠVILI: Oprosti, meni se pa on res ne zdi nor.

SAKEŠVILI (*užaljeno*): To so zlobna natolcevanja...

SAKEŠVILI: Saj se niti podelal nisi.

SAKEŠVILI (*žalostno*): Zaprt sem. (*Nato se spomni.*) Kaj pa če ubijem kakšnega gledalca?

Nastane tišina. Stoječi Sakešviliji se spogledajo.

SAKEŠVILI: Seveda, naj ubije kakšnega gledalca, pa bomo videli.

SAKEŠVILI: Itak niso del predstave.

SAKEŠVILI: Mogoče ga to odpre.

SAKEŠVILI: Ja, točno to bom naredil! Dva bom fental, boste videli! Tri, štiri, pet! Tako učinkovitega rekviziterja ta cirkus še ni imel!

Ugasne luč. Sakešvili zavpije...

SAKEŠVILI: Jaz ne mislim več čistiti foyerja!

Luč se vrne.

SAKEŠVILI: Škoda. (*Vstane in si obleče hlače.*)

SAKEŠVILI: Ne skrbi, draga, sem v foayer postavil kahlo.

SAKEŠVILI: Ni to malo prepozno?

SAKEŠVILI: Nikoli ni prepozno. Vedno se lahko komu zmeša.

SAKEŠVILI: Ti se pa nekam dosti spoznaš na vse to?

SAKEŠVILI: Seveda se. Saj je bil rekviziter.

SAKEŠVILI (*presenečeno Sakešvilijema*): On? (*Presenečeno Sakešviliju*): Ti?!

SAKEŠVILI: Ja. Tri leta sem preživel v rekviziterski bolnici.

SAKEŠVILI (*prikima v potrditev*): Hud primer.

SAKEŠVILI: Zakaj pa jaz nič ne vem o tem?

SAKEŠVILI: Še nikoli nisi bila rekviziterka?

SAKEŠVILI: Ne. Samo odrski tehnik.

Sakešviliji se takoj odmaknejo od nje in se stisnejo v gručo. Preplašeno jo gledajo.

SAKEŠVILI (*je presenečena, da so tako reagirali in nekoliko v strahu*): Kaj je?
A je to tako narobe?

SAKEŠVILI: Samo to nam, prosim, povej, kam si hodila na veliko potrebo?

SAKEŠVILI: Ja kam. Tja kot vsi normalni.

SAKEŠVILI: Pusti zdaj 'normalni'. Samo povej, kam?

SAKEŠVILI: Ja, povej.

SAKEŠVILI: Povej!

SAKEŠVILI: Tja kot vsi.

SAKEŠVILI: In to je?

SAKEŠVILI: Med občinstvo.

Sakešviliji se še korak odmaknejo od nje. In takoj pričnejo med seboj na veliko šušljati. Sakešvili jih najprej prestrašeno gleda, nato pa jadrno krene med gledalce. Sakešvili ji takoj zavpije...

SAKEŠVILI: Da si ne bi drznila!

A Sakešvili ne uboga. Sakešvili hoče za njo, a ga Sakešvili ustavi.

SAKEŠVILI: Počakaj.

SAKEŠVILI: Kaj je?

SAKEŠVILI: Ko se rekviziterju zmeša, ubija gledalce, kaj pa odrski tehnik?

SAKEŠVILI: Mislim, da nastopajoče.

Zgroženo se spogledajo. Sakešvili se razgleduje med občinstvom.

SAKEŠVILI: Mater sakešvilsko. (*Si gre živčno skozi lase.*) Potem je boljše, da je tam.

Sakešvili prikima.

SAKEŠVILI: Upam, da jo sakešvili piči.

Sakešvili se obrne k njim in jim sila resno in od samega srca pove...

SAKEŠVILI: Jaz nisem Sakešvili in nikoli nisem bila. Vse bi dala zato, da bi mogla biti ponosni Sakešvili brez dostojanstva, ki zaupa z vsem svojim srcem v svojega doživljenjskega predsednika, ampak nisem.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Rada bi končno svobodno zadihala in ne hrepenela več po nemogočem, ker globoko v sebi vem, da nisem Sakešvili. Ne morem si več lagati. Storite z mano, kar vam je volja...

SAKEŠVILI: Bodi vesel, tvoja žena ni nora.

SAKEŠVILI: Saj bi mi to res težko prikrila.

SAKEŠVILI: Tudi ti si meni, da si bil rekviziter.

SAKEŠVILI: Ljubica, to je bil bolj hobi...

SAKEŠVILI: To zdaj ni več važno. Zapuščam te.

SAKEŠVILI: Zapuščáš? Kako?

SAKEŠVILI: Grem na njihovo stran.

SAKEŠVILI: Njihovo? Katero 'njihovo'?

SAKEŠVILI: Najbrž bo ostala z občinstvom.

SAKEŠVILI (*zgroženo*): Oni se ja vsak po svoje imenujejo!

SAKEŠVILI: Prav zato.

SAKEŠVILI: Veš kaj je to za enih imen! In sami so želeli priti na predstavo.

SAKEŠVILI: Čudovito!

SAKEŠVILI: Kaj pa najini otroci doživljenjskega predsednika Sakešvilija?

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*lopne enega in drugega*): Dajta mir s tem!

SAKEŠVILI: Vsi so tvoji. Lagala sem ti.

SAKEŠVILI (*ves iz sebe*): Kako moji...?

SAKEŠVILI: Ja, tvoji. Ti si jih spočel.

SAKEŠVILI: Samo moji? Niti en...?

SAKEŠVILI (*odkima*): Ne.

SAKEŠVILI: U, to bo pa treba kar nekaj čokolade vrniti.

SAKEŠVILI: In ta položaj.

SAKEŠVILI: Kako si mi lahko naredila kaj takega? Kakšna sramota!

SAKEŠVILI: Kaj se zdaj cmeriš, saj si bil ves čas pijan!

SAKEŠVILI: Prekleti boni za vino!

SAKEŠVILI (*dvigne roko*): A lahko samo nekaj vprašam?

SAKEŠVILI: Ja...?

SAKEŠVILI: Je kakor koli možno, da je kakšen moj?

SAKEŠVILI: Kdo?

SAKEŠVILI: Vajin otrok.

Sakešvili se najprej zamisli, nato pa prikima.

SAKEŠVILI: Možno, ja.

SAKEŠVILI: Kaj pa moj?

SAKEŠVILI: Tudi.

SAKEŠVILI (*si gre živčno z roko skozi lase in v silnem strahu vpraša*): Ljubica, kaj ta sedaj, ki ga nosiva... tudi... tudi... tudi ta ni od velikega predsednika?

Oba Sakešvilija se umakneta od Sakešvilija, da ju ne bi mogel doseči, in sklonita glavo.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*skloni glavo*): Hvala mu.

SAKEŠVILI (*se nežno pogladi po trebuhu*): Ne. Najin je! Samo najin! (*Sreča ji zasije na obrazu.*) Naj živijo najini otroci!

SAKEŠVILI: Si nora?! Lahko bi bil zadnji, ki ga je naredil! Se zavedaš, kakšna čast?! Kako naj sedaj pogledam komu v oči? In takšna podobnost – izrezani predsedniki...

SAKEŠVILI: Nobenega predsednika ni.

SAKEŠVILI: Hvala... (*Že hoče skloniti glavo, ko mu pride na misel, kaj je rekla – takoj jo dvigne.*) Kaj?!

SAKEŠVILI: Sem si kar mislil.

Sakešvili se obrne k občinstvu in poetično pove...

SAKEŠVILI: Samo veter je, ki poje okoli vogalov in nosi misli vseh nas od srca do srca; samo sonce je, ki polni prazne tolmane naših duš s toplim nektarjem sprijaznjenja; samo zemlja, ki nas hrani s spokojem, da nam ima težka glava kam omahniti; samo voda brez izvira, ki nas pretaka, a nas ne premika...

SAKEŠVILI: Kaj pa govori?

SAKEŠVILI: Ne vem. Ne razumem tega jezika.

SAKEŠVILI: Vsem se je zmešalo.

SAKEŠVILI: Kaj pa nama?

SAKEŠVILI: Z nama je vse v redu. Midva sva Sakešvilija, mar ne?

Nastane tišina, ki se hitro spremeni v nelagodno.

SAKEŠVILI: Mar ne?

Nihče mu ne odgovori, zato še glasneje vpraša...

SAKEŠVILI: Mar ne?!

SAKEŠVILI: Kaj vem.

SAKEŠVILI: Kako 'kaj vem'? Sva Sakešvilija ali nisva? Vsa ta leta... (*Hlipa in ga cuka med govorjenjem.*) Koliko sva dala skozi... demokratična ljudska... doživljenjski... foyer... slon... opica... škorpijoni... piton... zajci... kahlja! Zmešalo... rekviziter... (*Nato nenadoma pade na kolena in bridko zajohče.*) Jaz nočem izgubiti edinega, kar poznam! Edinega, kar znam! Edinega, kar sem! Če bom spet Miklavec, se mi bo zmešalo! (*Tragično skloni glavo.*)

SAKEŠVILI: Sakešvili?

SAKEŠVILI (*dvigne glavo in jo pogleda – vesel, da se lahko na to ime odzove*):
Ja...? Saj sem, a ne...?

Sakešvili se vrne na oder in pomaga Sakešviliju vstati. Sakešvilija od strani opazujeta.

SAKEŠVILI: Vstani!

SAKEŠVILI: Torej ne boš ostala z njimi? (*Pokaže na občinstvo.*)

SAKEŠVILI: Ne. (*Ga nežno poboža.*)

Sakešvili se odpravi.

SAKEŠVILI: Kam pa ti zdaj?

SAKEŠVILI: Grem po dokumente.

Sakešvili izgine za zaveso.

SAKEŠVILI: Kaj pa govori?

SAKEŠVILI: Gre po dokumente.

SAKEŠVILI (*se nenadoma spomni*): Ej, počakaj! Kaj pa če...?

SAKEŠVILI: Kaj?

SAKEŠVILI: Kaj pa če je spet kaj vdrlo?

SAKEŠVILI (*stopi tesno k njemu*): Misliš zaradi tiste enačbe?

SAKEŠVILI: Mogoče.

SAKEŠVILI: Možno, ja.

SAKEŠVILI: Nehajta nakladati. Vem, kaj smo.

SAKEŠVILIJA: Kaj?

SAKEŠVILI (*poetično*): Samo veter je, ki poje okoli vogalov in nosi misli vseh nas...

SAKEŠVILI: Daj nehaj s tem patetičnim sranjem! Saj nismo v šoli.

Priteče Sakešvili. Ves vzhičen stopi na skalo in s kupom papirjev v roki oznani...

SAKEŠVILI: Dokumente imam!

SAKEŠVILI: Kaj pa je to?

SAKEŠVILI: V dokumentih je uradno zavedeno, kdo si.

SAKEŠVILI (*mu je takoj jasno*): Seveda!

SAKEŠVILI (*Sakešviliju*): A nisi vseh prodal?

SAKEŠVILI: Imela je rezervne! (*Pokaže na Sakešvili.*)

SAKEŠVILI (*ogorčeno*): Po rezervni torbici si mi šel brskat? Kako si drzneš?!

SAKEŠVILI (*nestrpno*): No, pokaži že!

Sakešvili sestopi s skale. Vznemirjeno se zberejo okoli njega in staknejo glave, da preberejo s papirjev, ki jim jih Sakešvili ponudi v branje.

SAKEŠVILI: Tule pogledjte... Vsak naj prebere zase. Poleg slike piše...

Jim pokaže in vsak zase prebere...

SAKEŠVILI: Rekvizit.

SAKEŠVILI: Rekvizit.

SAKEŠVILI: Rekvizit.

SAKEŠVILI: Rekvizit.

Spogledajo se. Sakešvili zabriše liste proč.

Nato se postavijo v vrsto vzdolž roba odra. Med njimi je korak ali dva razmika. Skupaj buljijo v daljavo.

Tišina. Čez čas...

SAKEŠVILI: Kaj pa, če smo zajci?!

SAKEŠVILI (*z neznanskim olajšanjem*): Jaaaaaaa... točno! Sakešviliji smo!

Z dvema prstoma ob glavi si naredijo ušeska, pričnejo skakljati okoli in oponašati zajce.

SAKEŠVILI (*radostno*): Najsrečnejša bitja na tem svetu!

SAKEŠVILI: Živimo v prelepi demokratični republiki Sakešvili!

SAKEŠVILI: In vlada nam naš veliki doživljenjski predsednik Sakešvili!

SAKEŠVILJI (*vzkliknejo v nebo*): Hvala mu!

SAKEŠVILI: Ki se je rodil z velikim pokom!

SAKEŠVILJI (*vzkliknejo v nebo*): Hvala mu!

SAKEŠVILI: In se konstantno širi!

SAKEŠVILJI (vzklíknejo v nebo): Hvala mu!

SAKEŠVILJI: Sakešvili, Sakešvili, Sakešvili...

Prenehajo biti zajci in pričnejo ponavljati: Sakešvili. Najprej drug za drugim, kakor da se pogovarjajo med sabo, a znajo le to besedo, in kmalu vsepovprek, drug čez drugega. Obrnejo se k občinstvu in ga nagovarjajo s Sakešvili ter se rokujejo z gledalci. Zraven pričnejo še ploskati ter vzklíkati Sakešvili in pozivati publiko, naj stori enako, se dvigne s sedežev in z njimi glasno skandira to čudovito ime: Sakešvili!

Tedaj se na odru pojavi še nekdo.

Sakešviliji utihnejo in ga pogledajo.

SAKEŠVILI: Kdo si pa ti?

ŠE NEKDO (blekne): Jaz sem še nekdo.

SAKEŠVILI: Ali obstaja še kaj drugega?

Prišlek ne odgovori. Gledajo se. Napetost raste. To traja kar nekaj časa, dokler se še nekdo nenadoma ne zavrti na petah in zbeži z odra. Sakešvili si gre z roko živčno skozi lase, nato najavi...

SAKEŠVILI: Dame in gospodje, režiserju se je zmešalo!

SAKEŠVILI (skloni glavo): Hvala mu.

SAKEŠVILI (skloni glavo): Hvala mu.

SAKEŠVILI (skloni glavo): Hvala mu.

SAKEŠVILI (skloni glavo): Hvala mu.

SAKEŠVILI: Grem po kahlo...

Sakešvili se odpravi z odra, ostali pa za njim...

S A K E Š V I L I